Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

12 päivänä maaliskuuta 2020*

Valtiontuet – Espanjan tiettyjen ammattilaisjalkapalloseurojen hyväksi myöntämät tuet – Takaus – Päätös, jossa tuet todetaan sisämarkkinoille soveltumattomiksi – Etu – Vaikeuksissa oleva yritys – Yksityinen sijoittaja -arviointiperuste – Valtiontuesta vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseksi ja rakenneuudistukseksi annetut suuntaviivat – Tuen määrä – Tuensaaja – Syrjintäkiellon periaate – Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-732/16,

Valencia Club de Fútbol, SAD, kotipaikka Valencia (Espanja), edustajinaan asianajajat J. García-Gallardo Gil-Fournier, G. Cabrera López ja D. López Rus,

kantajana,

jota tukee

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään M. J. García-Valdecasas Dorrego ja M. J. Ruiz Sánchez,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Luengo, B. Stromsky ja P. Němečková,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta valtiontuesta SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), jonka Espanja on toteuttanut Valencia Club de Fútbol SADin, Hércules Club de Fútbol SADin ja Elche Club de Fútbol SADin hyväksi, 4.7.2016 annetun komission päätöksen (EU) 2017/365 (EUVL 2017, L 55, s. 12) kumoamiseksi,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kanninen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Schwarcz ja C. Iliopoulos,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 12.3.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

tuomion

Asian tausta

1 Kantajana oleva Valencia Club de Fútbol, SAD on ammattilaisjalkapalloseura, jonka kotipaikka on Valenciassa, Espanjassa.

2 Fundación Valencia on voittoa tavoittelematon järjestö, jonka pääasiallisena tavoitteena on säilyttää, laajentaa ja edistää kantajan urheilu-, kulttuuri- ja sosiaalitoimintaa ja lujittaa sen yhteyttä kannattajiinsa.

3 Instituto Valenciano de Finanzas (jäljempänä IVF), joka on Generalitat Valencianan (Valencian hallitus, Espanja) rahoituslaitos, antoi 5.11.2009 Fundación Valencialle takauksen Bancajan (josta on tullut Bankia) myöntämälle 75 miljoonan euron suuruiselle pankkilainalle, jolla Fundación Valencia hankki 70,6 prosenttia kantajan osakkeista.

4 Takaus kattoi 100 prosenttia lainan pääomasta sekä korot ja takauksen kohteena olevaan liiketoimeen liittyvät kustannukset. Vastikkeena Fundación Valencian oli maksettava IVF:lle vuosittain 0,5 prosentin suuruinen takauspalkkio. IVF sai vastatakauksena Fundación Valencian hankkimia kantajan osakkeita koskevan toissijaisen pantin. Takaukseen liittyvän lainan kesto oli kuusi vuotta. Kyseessä olevan lainan korko oli ensin 6 prosenttia ensimmäisenä vuonna ja sen jälkeen yhden vuoden ”Euro Interbank Offered Rate” (euribor), lisättynä 3,5 prosentin marginaalilla, kuuden prosentin vähimmäiskorolla. Lisäksi perittiin 0,5 prosentin suuruinen sitoumusmaksu. Sovitun maksuajan mukaan korkoa oli tarkoitus maksaa vuoden 2010 elokuusta alkaen ja lainan pääoma oli tarkoitus maksaa takaisin kahdessa 37,5 miljoonan euron suuruisessa erässä 26.8.2014 ja 26.8.2015. Takauksen kohteena olevan lainan (pääoma ja korot) takaisinmaksu oli tarkoitus rahoittaa Fundación Valencian hankkimien kantajan osakkeiden myynnillä.

5 IVF korotti 10.11.2010 Fundación Valencialle antamansa takauksen määrää 6 miljoonalla eurolla, jotta Bankian jo myöntämää samansuuruista lainaa voitaisiin korottaa samalla määrällä 26.8.2010 taatun lainan korkojen laiminlyömisen johdosta erääntyneiden pääoman, korkojen ja kustannusten maksamisen kattamiseksi. Tämän korotuksen vuoksi alun perin vahvistettua maksuaikataulua muutettiin ja täydennettiin siten, että 26.8.2014 oli tarkoitus maksaa takaisin 40,5 miljoonaa euroa ja 26.8.2015 40,5 miljoonaa euroa. Lainan korko pysyi samana.

6 Saatuaan tietää Valencian hallituksen Elche Club de Fútbol, SADin, Hércules Club de Fútbol, SADin ja kantajan hyväksi pankkilainojen takauksina toteuttamista oletetuista valtiontuista Euroopan komissio kehotti 8.4.2013 Espanjan kuningaskuntaa esittämään huomautuksia näistä tiedoista. Viimeksi mainittu vastasi komissiolle 27.5. ja 3.6.2013.

7 Komissio ilmoitti Espanjan kuningaskunnalle 18.12.2013 päivätyllä kirjeellä päätöksestään aloittaa SEUT 108 artiklan 2 kohdassa määrätty muodollinen tutkintamenettely. Espanjan kuningaskunta esitti aloittamispäätöstä koskevat huomautuksensa 10.2.2014 päivätyllä kirjeellä.

8 Komissio vastaanotti muodollisen tutkintamenettelyn aikana huomautuksia ja tietoja Espanjan kuningaskunnalta, IVF:ltä, Liga Nacional de Fútbol Profesionalilta (jäljempänä LFP), kantajalta ja Fundación Valencialta.

9 Komissio totesi valtiontuesta SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), jonka Espanja on toteuttanut Valencia Club de Fútbol SADin, Hércules Club de Fútbol, SADin ja Elche Club de Fútbol, SADin hyväksi, 4.7.2016 annetulla päätöksellään (EU) 2017/365 (EUVL 2017, L 55, s. 12; jäljempänä riidanalainen päätös), että kantajan päättämään pääomanlisäykseen liittyvä valtiontakaus, jonka IVF myönsi 5.11.2009 Fundación Elchelle annettuun pankkilainaan kantajan osakkeiden merkitsemiseksi

(jäljempänä toimenpide 1), ja 10.11.2010 päätetty takauksen korotus (jäljempänä toimenpide 4) (jäljempänä yhdessä kyseessä olevat toimenpiteet) merkitsivät 19 193 000 euron ja 1 188 000 euron suuruista sääntöjenvastaista ja sisämarkkinoille soveltumatonta tukea (1 artikla). Komissio määräsi näin ollen Espanjan kuningaskunnan perimään mainitun tuen takaisin kantajalta (2 artikla), ja tuki oli perittävä takaisin ”välittömästi ja tosiasiallisesti” (3 artikla).

10 Komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä ensinnäkin, että kyseessä olevat IVF:n myöntämät toimenpiteet sisälsivät valtion varoja ja olivat seurausta Espanjan valtion toiminnasta. Komissio katsoi toiseksi, että tuensaaja oli kantaja eikä Fundación Elche, joka oli toiminut rahoituksen välittäjänä, kun otetaan erityisesti huomioon se, että kyseessä olevien toimenpiteiden tavoitteena on helpottaa kantajan pääoman korotuksen rahoittamista. Kantajaa voitiin kuitenkin taloudellisen tilanteensa perusteella pitää toimenpiteen toteuttamisajankohtana valtiontuesta vaikeuksissa olevien yritysten pelastamiseksi ja rakenneuudistukseksi annettujen yhteisön suuntaviivojen mukaisesti (EUVL 2004, C 244, s. 2; jäljempänä pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivat) 10 kohdan a alakohdassa ja 11 kohdassa tarkoitettuna vaikeuksissa olevana yrityksenä. Komissio päätteli [SEUT 107] ja [SEUT 108] artiklan soveltamisesta valtiontukiin takauksina annetussa tiedonannossaan (EUVL 2008, C 155, s. 10; jäljempänä takauksia koskeva tiedonanto) määriteltyjen kriteerien nojalla ja ottamalla huomioon kantajan taloudellinen tilanne sekä sen saaman valtiontakauksen ehdot, että kyseessä oli perusteeton etu, joka on voinut vääristää tai uhata vääristää kilpailua ja vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Komissio laski riidanalaisessa päätöksessä lisäksi kantajalle väitetysti myönnetyn tukiosan määrän nojautumalla viite- ja diskonttokorkojen määrittämisessä sovellettavan menetelmän tarkistamisesta antamansa tiedonannon (EUVL 2008, C 14, s. 6; jäljempänä viitekorkoja koskeva tiedonanto) mukaisesti sovellettavaan viitekorkoon, koska markkinoilla toteutettuja vastaavia liiketoimia ei voitu vertailla mielekkäästi. Komissio katsoi riidanalaisen tuen määrän laskennan yhteydessä, että niiden kantajan osakkeiden arvo, jotka oli annettu IVF:lle pantiksi vastatakauksena, oli lähellä nollaa. Komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä lopuksi, että riidanalainen tuki ei soveltunut sisämarkkinoille, kun otetaan huomioon erityisesti pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivoissa vahvistetut periaatteet ja edellytykset. Komissio huomautti tältä osin, että kantajan elinkelpoisuuden palauttamista koskeva vuoden 2009 toukokuun suunnitelma ei ollut riittävän täydellinen, jotta elinkelpoisuus olisi voitu palauttaa kohtuullisessa ajassa.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

11 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 20.10.2016 toimittamallaan kannekirjelmällä.

12 Kantaja teki unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.10.2016 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla välitoimihakemuksen, jotta ensisijaisesti riidanalaisen päätöksen 3 ja 4 artiklan täytäntöönpanoa lykättäisiin siltä osin kuin komissio määrää niissä, että kantajalle väitetysti myönnetty tuki on perittävä siltä takaisin.

13 Komissio jätti vastinekirjelmänsä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 24.1.2017.

14 Unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 23.3.2017 annetulla määräyksellä Espanjan kuningaskunnan hakemuksen saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajan vaatimuksia.

15 Kantaja jätti vastauksensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.3.2017.

16 Espanjan kuningaskunta jätti väliintulokirjelmän unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 2.6.2017.

17 Komissio jätti vastauksensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 19.6.2017.

18 Kantaja pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.2., 15.2., 5.4. ja 27.6.2017 toimittamillaan asiakirjoilla, että kannekirjelmän, vastinekirjelmän, kantajan vastauksen ja vastaajan vastauksen tiettyjä osia käsiteltäisiin luottamuksellisina Espanjan kuningaskuntaan nähden. Espanjan kuningaskunta ei vastustanut luottamuksellista käsittelyä koskevia pyyntöjä.

19 Komissio ja kantaja jättivät väliintulokirjelmää koskevat huomautuksensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 14. ja 17.7.2017.

20 Unionin yleisen tuomioistuimen presidentti hylkäsi välitoimihakemuksen 22.3.2018 annetulla määräyksellä Valencia Club de Fútbol v. komissio (T-732/16 R, ei julkaistu, EU:T:2018:171), joka pysytettiin muutoksenhaussa (määräys 22.11.2018, Valencia Club de Fútbol v. komissio, C-315/18 P(R), EU:C:2018:951), ja määräsi, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

21 Neljännen jaoston puheenjohtaja hylkäsi 26.4.2018 annetulla määräyksellä Valencia Club de Fútbol v. komissio (T-732/16, ei julkaistu, EU:T:2018:237), 26.4.2018 annetulla määräyksellä Valencia Club de Fútbol v. komissio (T-732/16, ei julkaistu, EU:T:2018:238) ja 26.4.2018 annetulla määräyksellä Valencia Club de Fútbol v. komissio (T-732/16, ei julkaistu, EU:T:2018:239) Fundación Valencian, LFP:n ja Bankian väliintulohakemukset.

22 Kantaja ilmoitti 25.5.2018 päivätyllä kirjeellä, että se haluaa tulla kuulluksi istunnossa.

23 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamon 5.2.2019 päivätyillä kirjeillä unionin yleinen tuomioistuin esitti työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisina prosessinjohtotoimina kaikille asianosaisille kirjallisia kysymyksiä, joihin nämä vastasivat 20.2.2019.

24 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen sitä koskevilta osin ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen perusteettomana ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Espanjan kuningaskunta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hyväksyy kanteen ja kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kanteen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin siinä viitataan liitteeseen A.2

27 Komissio arvostelee kannekirjelmää siitä, että siinä viitataan yleisesti kantajan valtuuttamien konsulttien kertomukseen, joka on kannekirjelmän liitteenä A.2.

28 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmän tekstistä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi. Vaikka kannekirjelmän tekstiosaa voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla sen liitteenä olevien asiakirjojen tiettyihin kohtiin, sillä, että viitataan yleisluonteisesti toisiin asiakirjoihin, vaikka ne olisivatkin kannekirjelmän liitteinä, ei voida korjata sitä, että kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia oikeudellisia perusteita ja perusteluja, jotka siinä on Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan, jota sovelletaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käytävään menettelyyn saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan mainittava. Liitteet voidaan ottaa huomioon ainoastaan siltä osin kuin niillä tuetaan tai täydennetään oikeudellisia perusteita tai perusteluja, joihin kantajat ovat nimenomaisesti vedonneet kirjelmiensä tekstiosassa, ja siltä osin kuin voidaan täsmällisesti määrittää, mitkä niiden sisältämistä seikoista tukevat tai täydentävät kyseisiä oikeudellisia perusteita tai perusteluja (ks. tuomio 13.12.2018, Ryanair ja Airport Marketing Services v. komissio, T-53/16, muutoksenhaku vireillä, EU:T:2018:943, 379 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

29 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kannekirjelmässä, jossa ei suinkaan viitata yleisesti liitteeseen A.2, yksilöidään järjestelmällisesti kyseiseen liitteeseen viitattaessa se kannekirjelmän kohta tai ne liitteen kohdat, joilla täydennetään tai tuetaan kannekirjelmässä esitettyä väitettä. Lisäksi kannekirjelmän tekstiosassa on useaan otteeseen toistettu kokonaisia liitteen otteita. Näin ollen on todettava, että – toisin kuin komissio väittää – kantaja ei ole viitannut yleisesti liitteeseen A.2 ja että kanne voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi tältä osin.

Liitteessä A.2 esitetyn argumentaation tutkittavaksi ottaminen

30 Komissio väittää, että liite A.2 on jätettävä tutkimatta, koska se sisältää argumentteja, joita ei ole toistettu kannekirjelmässä.

31 Liitteen A.2 tarkastelusta ilmenee, että siinä esitettyihin argumentteihin on jo vedottu nimenomaisesti kannekirjelmän tekstiosassa. Komissio ei myöskään ole yksilöinyt argumentteja, jotka sen mukaan sisältyvät mainittuun liitteeseen mutta joita ei ole esitetty kannekirjelmän tekstiosassa.

32 Näin ollen on hylättävä oikeudenkäyntiväite, jonka komissio on esittänyt liitteessä A.2 esitetyn argumentaation osalta.

Kahdeksannen kanneperusteen, joka perustuu perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen, tutkittavaksi ottaminen

33 Kantajan mukaan ensimmäisestä–seitsemänteen kanneperusteessa esitetyistä seikoista ilmenee, ettei riidanalaista päätöstä ole perusteltu tuen olemassaolon ja sen sisämarkkinoille soveltumattomuuden arvioimisen kannalta olennaisten seikkojen osalta.

34 Kun unionin yleinen tuomioistuin tiedusteli kantajalta istunnossa selvyyden ja täsmällisyyden vaatimusten, sellaisina kuin ne ilmenevät Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklasta ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdasta, noudattamisesta, tämä ilmoitti halunneensa nyt käsiteltävää kanneperustetta koskevassa esityksessään lähinnä toimia lyhytsanaisesti yksilöimällä muihin kanneperusteisiin viittaamalla seitsemän kohtaa, jotka sen mukaan osoittavat, että perustelut ovat puutteelliset.

35 Nyt esillä olevassa asiassa unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että kantaja tyytyy yleisesti toistamaan muiden kanneperusteiden perustana olevat seikat. Kuten komissio perustellusti huomauttaa, kantaja ei täsmennä niitä riidanalaisen päätöksen kohtia, joiden perustelut ovat sen mukaan puutteelliset, eikä varsinkaan sitä, miltä osin ne, joita asia koskee, eivät kykene niiden perusteella ymmärtämään komission esittämää päättelyä.

36 Kantajan viittaukset muihin kanneperusteisiin koskevat lisäksi yksinomaan puuttuvia arviointeja tai tarkistuksia ja arviointivirheitä, jotka kaikki liittyvät riidanalaisen päätöksen perustelujen aineelliseen paikkansapitävyyteen.

37 On kuitenkin huomautettava, että SEUT 296 artiklassa määrätty perusteluvelvollisuus on olennainen muotomääräys, joka on erotettava perustelujen aineellisesta paikkansapitävyydestä, koska viimeksi mainittu koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta. Tästä seuraa, että moitteet ja väitteet, joilla pyritään kyseenalaistamaan toimen perusteltavuus, ovat merkityksettömiä sellaisen perusteen yhteydessä, joka koskee perustelujen puuttumista tai riittämättömyyttä (tuomio 30.5.2017, Safa Nicu Sepahan v. neuvosto, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 85 kohta).

38 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että nyt käsiteltävä kanneperuste, sellaisena kuin se on esitetty, ei täytä Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklasta ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdasta ilmeneviä selvyyden ja täsmällisyyden vaatimuksia.

39 Nyt esillä olevaa kanneperustetta ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi. Asian olosuhteet eivät myöskään oikeuta sitä, että unionin yleinen tuomioistuin tutkii viran puolesta kysymyksen siitä, onko komissio noudattanut perusteluvelvollisuuttaan.

Asiakysymys

40 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi kahdeksaan kanneperusteeseen, joista

– ensimmäinen perustuu lähinnä edun luonnehdinnassa tehtyihin ilmeisiin arviointivirheisiin

– toinen toissijaisesti esitetty perustuu väitettyjen tukien soveltuvuutta sisämarkkinoille tutkittaessa tehtyihin ilmeisiin arviointivirheisiin

– vaihtoehtoisesti esitetyt kolmas, neljäs ja viides perustuvat tuen määrän laskentavaiheessa tehtyyn ilmeiseen arviointivirheeseen, pääoman ja korkojen laskennassa tehtyihin muihin virheisiin sekä suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen

– kuudes toissijaisesti esitetty perustuu väitetyn tuen saajan yksilöinnissä tehtyyn virheeseen

– seitsemäs perustuu syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen

– kahdeksas perustuu perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen.

41 Kanneperusteet on tutkittava siinä järjestyksessä, jossa ne on esitetty, lukuun ottamatta yhtäältä kuudetta kanneperustetta, joka on tutkittava ensimmäisen kanneperusteen jälkeen, kuten kantaja pyytää unionin yleistä tuomioistuinta tekemään, ja toisaalta seitsemättä kanneperustetta, joka koskee sääntöjenvastaiseksi ja sisämarkkinoille soveltumattomaksi tueksi luonnehtimisen oikeellisuutta ja joka on näin ollen tutkittava ennen kolmatta kanneperustetta, joka koskee tuen määrän laskemista. Lopuksi on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin on jo lausunut kahdeksannesta kanneperusteesta ja jättänyt sen tutkimatta (ks. edellä 33–39 kohta).

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu lähinnä edun luonnehdinnassa tehtyihin ilmeisiin arviointivirheisiin

42 Ensimmäinen kanneperuste jakautuu kolmeen osaan, jotka koskevat komission tekemiä ilmeisiä virheitä ensinnäkin siltä osin kuin se on luonnehtinut kantajan vaikeuksissa olevaksi yritykseksi, toiseksi siltä osin kuin se on todennut, että kyseessä olevat toimenpiteet kattoivat yli 80 prosenttia lainan määrästä, ja kolmanneksi siltä osin kuin se on päätellyt, ettei kantaja ollut maksanut markkinahintaa.

– Ensimmäisen kanneperusteen ulottuvuus ja tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4

43 Kantaja on todennut vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimien yhteydessä esittämään kysymykseen ja tämän jälkeen istunnossa, että ensimmäinen kanneperuste koskee paitsi toimenpidettä 1 myös toimenpidettä 4. Komissio on istunnossa väittänyt, ettei nyt käsiteltävää kanneperustetta voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4.

44 Kantaja, jolta on tässä samassa yhteydessä tiedusteltu, voidaanko kanneperuste ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4, kun otetaan huomioon Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklasta ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdasta ilmenevät selvyyden ja täsmällisyyden vaatimukset, väittää, että mainittu toimenpide mainitaan kannekirjelmässä nimenomaisesti sen vaatimuksissa ja sen perustelujen johdanto-osassa. Ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä lisäksi yleiset viittaukset ”takaukseen” sekä maininta ”kyseessä olevat takaustoimenpiteet” on kantajan mukaan ymmärrettävä välttämättä siten, että ne kattavat samanaikaisesti toimenpiteen 1 ja toimenpiteen 4. Liitteenä A.2 olevassa kertomuksessa suoritetaan lisäksi kaikkien kyseessä olevien kanneperusteiden ja siis myös ensimmäisen kanneperusteen tukemiseksi näiden kummankin toimenpiteen osalta kokonaisvaltainen taloudellinen arviointi. Kantaja viittaa lopuksi toiseen kanneperusteeseensa, jossa se väittää, että toimenpiteet 1 ja 4 muodostavat yhden ja saman tukitoimenpiteen.

45 Tältä osin on huomautettava, että edellä 28 kohdassa mainitun vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kanteen tutkittavaksi ottaminen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ja työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan nojalla edellyttää, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmän tekstistä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi. Näin ollen pelkkä kanneperusteen toteaminen abstraktilla tasolla ei täytä työjärjestyksen vaatimuksia (tuomio 12.9.2018, De Geoffroy ym. v. parlamentti, T-788/16, ei julkaistu, EU:T:2018:534, 72 kohta).

46 Käsiteltävässä asiassa kantaja toteaa kannekirjelmänsä osassa, jonka otsikko on ”Oikeudellinen arviointi”, johdantona, että sen mielestä toimenpiteet 1 ja 4 eivät ole valtiontukea, koska edun olemassaoloa ei ole osoitettu. Tästä seuraa, että ensimmäisen kanneperusteen, joka koskee edun olemassaolon osoittamista, voidaan tulkita koskevan komission sekä toimenpiteen 1 että toimenpiteen 4 osalta esittämiä arviointeja.

47 Kuten edellä 45 kohdassa mainituista periaatteista ilmenee, kanneperusteen tutkittavaksi ottamiseen ei kuitenkaan riitä, että se todetaan abstraktilla tasolla. Tämän lisäksi edellytetään, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanneperuste perustuu, käyvät ilmi johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmän tekstistä.

48 Tältä osin on aluksi huomattava, että kannekirjelmässä ensimmäisen kanneperusteen osalta esitetyt seikat eivät koske missään vaiheessa nimenomaisesti toimenpidettä 4. Unionin yleinen tuomioistuin toteaa tämän jälkeen, että kantajan ensimmäisen kanneperusteen tueksi esittämä argumentaatio myös siinä vaiheessa, kun siinä tukeudutaan liitteenä A.2 olevaan kertomukseen, nojautuu täysin olettamaan

siitä, että merkityksellinen tilanne on toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana vuoden 2009 marraskuussa vallinnut tilanne, eikä se koske sitä vastoin 10.11.2010 eli toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana vallinnutta tilannetta. Vaikka kantaja viittaa myöhemmin vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen toisen kanneperusteen tueksi esittämäänsä argumenttiin, jonka mukaan toimenpiteet 1 ja 4 muodostivat todellisuudessa vain yhden ja saman tukitoimenpiteen, on todettava, että kyseiseen argumenttiin ei ole vedottu kannekirjelmässä ensimmäisen kanneperusteen tueksi.

49 Edellä esitetystä seuraa, ettei kannekirjelmässä ole mitään argumentaatiota, joka olisi nimenomaisesti kohdistettu toimenpiteestä 4 aiheutuvan edun luonnehdintaan. Ensimmäisen kanneperusteen tueksi esitetyt argumentit, joiden väitetään kohdistuvan toimenpiteestä 4 aiheutuvan edun luonnehdintaan, eivät myöskään ilmene vaaditulla selvyydellä kannekirjelmän tekstistä.

50 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4.

– Ensimmäinen osa, joka koskee komission tekemää ilmeistä virhettä siltä osin kuin se on luonnehtinut kantajan vaikeuksissa olevaksi yritykseksi

51 Kantaja, jota Espanjan kuningaskunta tukee, tuo ensinnäkin esiin erityispiirteet, jotka liittyvät ammattilaisjalkapalloseurojen liiketoimintamalliin, joka perustuu erilaisiin muihin kuin taloudellisiin tekijöihin, kuten niiden yhteiskunnallisiin ja kasvatuksellisiin tehtäviin, jotka EUT-sopimuksessa lisäksi otetaan huomioon SEUT 165 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa. Kantaja katsoo samoin kuin LFP hallinnollisen menettelyn aikana, että näiden alakohtaisten erityispiirteiden vuoksi pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen soveltaminen sellaisenaan nyt käsiteltävässä asiassa ei ollut asianmukaista. Lisäksi komission olisi pitänyt todeta, että ammattilaisjalkapalloseurojen kirjanpitoarvo ei välttämättä kuvasta yhtäältä hintaa, jonka sijoittajat olivat valmiita maksamaan, eikä toisaalta voittoja, joita odotettiin siinä tapauksessa, että seura myytäisiin.

52 Kantaja moittii tämän jälkeen komissiota siitä, että tämä on jättänyt huomiotta jalkapalloseuran pelaajien markkina-arvon merkityksen kantajan taloudellista tilannetta arvioitaessa. Komissiota moititaan erityisesti siitä, ettei se ole ottanut huomioon kirjanpitoarvon ja markkina-arvon välistä eroa, jota kantaja on kuitenkin selittänyt hallinnollisen menettelyn aikana, ja siitä, että se on liioitellut pelaajien arvon alentumista, jos pelaajat olisi pakko myydä taloudellisten vaikeuksien johdosta, sekä epävakautta, joka seuraisi loukkaantumisriskistä, jota vastaan kantaja on vakuutettu.

53 Kantaja vetoaa lopuksi elinkelpoisuuden palauttamista koskevan vuoden 2009 suunnitelman – jonka tuloja ja menoja koskevat ennusteet olivat riittävät, vastasivat vertailukelpoisten eurooppalaisten ja espanjalaisten jalkapalloseurojen kannattavuutta ja riittivät siis siihen, että seura voi toimia elinkelpoiselta pohjalta – vakauteen ja uskottavuuteen. Komissio ei voi tukeutua tältä osin siihen riskiin, ettei vuonna 2009 taattua lainaa makseta takaisin, koska velvollisuus maksaa mainittu laina takaisin oli Fundación Valencialla eikä kantajalla. Lisäksi on todettu, että tulot ovat olleet huomattavasti suuremmat kuin elinkelpoisuuden palauttamista koskevan suunnitelman ennusteet ja että tämä kasvu perustuu erityisesti ennen takauksen myöntämistä tehdyn yleisradiosopimuksen täytäntöönpanoon.

54 Komissio väittää, ettei yhdelläkään kantajan esittämällä argumentilla voida kyseenalaistaa päätelmää, jonka mukaan kantaja oli vaikeuksissa kyseessä olevien toimenpiteiden myöntämisajankohtana.

55 Ensinnäkään oikeuskäytännössä ei hyväksytä urheiluun liittyvää poikkeusta valtiontukisääntöjen soveltamisessa. Lisäksi IVF:n kyseessä olevia toimenpiteitä toteuttaessaan ilmaisemalla tavoitteella ei ole merkitystä, koska sekä tuen käsite että taloudellisten vaikeuksien käsite ovat objektiivisia. Komissio on joka tapauksessa ottanut huomioon jalkapalloalan taloudellisen asiayhteyden kannalta merkitykselliset seikat arvioidessaan elinkelpoisuuden palauttamista koskevaa suunnitelmaa. Se väittää, että se, että

sijoittajat ovat valmiita hankkimaan sellaisten seurojen osakkeita, joiden kirjanpitoarvo on negatiivinen, ei kyseenalaista tarvetta saada ennen tällaista sijoitusta vakaita ja uskottavia taloudellisia ennusteita, ja toteaa vielä, ettei sille ole esitetty hallinnollisen menettelyn aikana mitään kertomusta kantajan omaisuuden arvosta.

56 Komissio korostaa tämän jälkeen, että – toisin kuin kantaja väittää – se on ottanut huomioon kantajan pelaajien markkina-arvon mutta päätellyt kuitenkin, ettei pelaajien korkea markkina-arvo kumonnut päätelmää, jonka mukaan kantaja oli vaikeuksissa. Komissio väittää tältä osin, että kantajan mainitsemat esimerkit siirroista koskevat pääasiallisesti IVF:n takaaman lainan myöntämisen jälkeen tapahtuneita siirtoja ja osoittavat, että pelaajan siirto edellyttää pitkiä neuvotteluja, millä on merkitystä silloin, kun luovutuksen on tapahduttava nopeasti taloudellisten vaikeuksien vuoksi. Pelaajia ei myöskään voida siirtää yhtä aikaa, sillä he eivät saavuta korkeaa markkina-arvoansa samanaikaisesti. Komissio toteaa lopuksi, että vaikka seura on vakuutettu pelaajiinsa kohdistuvien riskien varalta, loukkaantumisella on kuitenkin vaikutusta pelaajan myyntiarvoon ja välillisesti seuran tulokseen.

57 Komissio huomauttaa lopuksi elinkelpoisuuden palauttamista koskevan vuoden 2009 suunnitelman osalta, ettei kantaja esitä mitään seikkaa, jolla kyseenalaistetaan toteamus, jonka mukaan kyseinen suunnitelma yhtäältä ei sisältänyt herkkyysanalyysiä niistä riskeistä, jotka voisivat vaikuttaa kantajan taloudelliseen tulokseen, ja toisaalta perustui näkymiin, joilla elinkelpoisuutta ei voida palauttaa pitkällä aikavälillä. Komissio kiistää lisäksi sen alakohtaisen vertailevan lähestymistavan, joka on omaksuttu liitteenä A.2 olevassa kertomuksessa, jossa päätellään, ettei kantaja ollut vaikeuksissa. Komissio katsoo niin ikään, että kysymys kantajan kyvystä maksaa takauksen kohteena oleva laina takaisin on merkityksellinen, toisin kuin kantaja väittää vastauksessa, koska on selvää, että kantaja on kyseisen lainan edunsaaja.

58 On muistutettava, että valtiontukien erityisalalla komission hyväksymät puitteet ja tiedonannot sitovat komissiota siltä osin kuin niillä ei poiketa perussopimuksen säännöistä (tuomio 2.12.2010, Holland Malt v. komissio, C-464/09 P, EU:C:2010:733, 47 kohta). Näitä puitteita ja tiedonantoja ei voida etenkään tulkita tavalla, jolla supistettaisiin SEUT 107 ja SEUT 108 artiklan ulottuvuutta tai joka olisi ristiriidassa niillä tavoiteltujen päämäärien kanssa (tuomio 11.9.2008, Saksa ym. v. Kronofrance, C-75/05 P ja C-80/05 P, EU:C:2008:482, 61 ja 65 kohta).

59 Tässä valvonnassa Euroopan unionin tuomioistuinten tehtävänä ei myöskään ole korvata omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan komission arviointia. Unionin tuomioistuinten harjoittama valvonta komission suorittamien monitahoisten taloudellisten arviointien osalta on näet rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu väistämättä siitä varmistumiseen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti eikä harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. tuomio 2.9.2010, komissio v. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

60 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että voidakseen todeta, että yritys on vaikeuksissa, komissio tukeutuu monitahoisiin taloudellisiin arviointeihin, joiden osalta unionin yleinen tuomioistuin harjoittaa vain rajoitettua valvontaa (ks. vastaavasti tuomio 24.9.2008, Kahla ja Thüringen Porzellan v. komissio, T-20/03, EU:T:2008:395, 133 kohta; tuomio 3.3.2010, Freistaat Sachsen v. komissio, T-102/07 ja T-120/07, EU:T:2010:62, 122 ja 157 kohta; tuomio 12.5.2011, Région Nord-Pas-de-Calais ja Communauté d'agglomération du Douaisis v. komissio, T-267/08 ja T-279/08, EU:T:2011:209, 153 kohta ja tuomio 3.7.2013, MB System v. komissio, T-209/11, ei julkaistu, EU:T:2013:338, 37 kohta).

61 Vaikka komissiolla on laaja harkintavalta, jonka käyttäminen edellyttää taloudellisten kysymysten arviointeja, jotka on tehtävä unionin kannalta katsoen, tämä ei merkitse sitä, että unionin tuomioistuimet eivät voisi tutkia komission taloudellisista tiedoista suorittamaa tulkintaa. Oikeuskäytännön mukaan näet unionin tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden

aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (tuomio 2.9.2010, komissio v. Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, 64 ja 65 kohta sekä tuomio 2.3.2012, Alankomaat v. komissio, T-29/10 ja T-33/10, EU:T:2012:98, 102 kohta).

62 Komissio on käsiteltävässä asiassa nojautunut riidanalaisen päätöksen 73–77 perustelukappaleessa pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohtaan ja 11 kohtaan luonnehtiakseen kantajan toimenpiteen 1 toteuttamisajankohtana vaikeuksissa olevaksi yritykseksi.

63 Pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdan mukaan yritys katsotaan periaatteessa vaikeuksissa olevaksi yritykseksi sen koosta riippumatta ”jos kyse on yhtiöstä, jonka osakkaiden vastuu on rajattu ja joka on menettänyt yli puolet [yhtiö]pääomastaan [(registered capital)] ja yli neljännes pääomasta on menetetty viimeksi kuluneiden 12 kuukauden aikana”. Kyseisten suuntaviivojen 11 kohdasta ilmenee tämän jälkeen, että ”vaikka mikään 10 kohdassa esitetyistä olosuhteista ei ole käsillä, yrityksen voidaan silti katsoa olevan vaikeuksissa, etenkin jos vaikeuksissa olevan yrityksen tavanomaiset merkit, kuten kasvavat tappiot, liikevaihdon supistuminen, varastojen kasvu, ylikapasiteetti, tulorahoituksen pienentyminen, lisääntyvä velkaantuminen, korkokustannusten nousu ja nettoarvon heikentyminen tai sen katoaminen, ovat nähtävissä”.

64 Komissio väittää aluksi riidanalaisen päätöksen 73 perustelukappaleessa, että vaikka kantajan yhtiöpääoma ei ollut vähentynyt toimenpiteen 1 myöntämistä edeltäneiden kolmen tilikauden aikana, sen oman pääoman arvo oli negatiivinen tilikauden 2006/2007 ja tilikauden 2008/2009 päättyessä. Se toteaa lisäksi, että ”yli neljännes [yhtiöpääomasta] oli menetetty kesäkuussa 2009 päättyneenä verovuonna”. Nämä seikat yhdessä tarkasteltuina riittävät komission mukaan, jotta voidaan katsoa, että pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa määritellyt kriteerit täyttyivät, koska jos kantaja olisi toteuttanut asianmukaiset toimenpiteet omaisuutensa palauttamiseksi esimerkiksi pääomittamalla tappionsa, se olisi menettänyt koko yhtiöpääomansa, sillä yhtiöpääoma oli kertyneitä tappioita pienempi (74 perustelukappale).

65 Tämän jälkeen komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 75 perustelukappaleessa, että myös pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 11 kohdassa määritellyt kriteerit täyttyivät. Se toteaa tältä osin, että kantajalle oli aiheutunut merkittäviä tappioita tilikausien 2006/2007 ja 2008/2009 kuluessa eli tappioita oli aiheutunut 26,1 miljoonaa euroa ja 59,2 miljoonaa euroa ja että sen liikevaihto oli laskenut yli 20 prosenttia 107,6 miljoonasta eurosta (tilikausi 2006/2007) 82,4 miljoonaan euroon (tilikausi 2008/2009). Komissio toteaa vielä, että kantaja oli velkaantunut raskaasti, mistä on osoituksena sen velan suhde omaan pääomaan; kyseinen luku oli 73,5 vuoden 2008 kesäkuussa ja negatiivinen vuoden 2007 kesäkuussa ja vuoden 2009 kesäkuussa.

66 Nyt käsiteltävässä asiassa on aluksi tutkittava, täyttyvätkö pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa määritellyt kriteerit. Ainoastaan siinä tapauksessa, että kyseiset kriteerit eivät täyty, kantajan tilannetta on tarvittaessa tutkittava mainittujen suuntaviivojen 11 kohdan kannalta.

67 Sen selvittämiseksi, ovatko kyseiset kriteerit täyttyneet, on aluksi tarpeen täsmentää pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdassa tarkoitetun merkityn pääoman menettämisen käsitteen (ks. edellä 63 kohta) ulottuvuutta siltä osin kuin asianosaiset ovat keskustelleet siitä muun muassa sen riidanalaisen päätöksen 73 perustelukappaleessa esitetyn toteamuksen kannalta, jonka mukaan kantajan yhtiöpääoma ei ollut vähentynyt ennen toimenpiteen 1 myöntämistä (ks. edellä 64 kohta). Komissio on siten väittänyt istunnossa, että ilmaisu ”menettänyt yli puolet [yhtiö]pääomastaan” on ymmärrettävä siten, että se kattaa tilanteen, jossa yrityksen nettovarallisuus on vähentynyt niin paljon, että se on alle puolet yrityksen yhtiöpääomasta. Sillä, että yhtiöpääoman arvo pysyy muuttumattomana, ei ole merkitystä. Espanjan kuningaskunta väittää sitä vastoin lähinnä, että komissio sekoittaa toisiinsa yhtiöpääoman ja oman pääoman käsitteet, joten riidanalaisessa päätöksessä esitetyn toteamuksen,

jonka mukaan kantajan yhtiöpääoma ei ollut vähentynyt, olisi pitänyt johtaa siihen, että komissio katsoo, ettei pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohtaa voida soveltaa käsiteltävässä asiassa.

68 Tältä osin pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdan säännöksissä mainitaan, että ”kuten” säädetään niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan perustamissopimuksen 58 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa 13.12.1976 annetun toisen neuvoston direktiivin 77/91/ETY (EYVL 1977, L 26, s. 1) 17 artiklassa, josta on tullut riidanalaisen päätöksen antamisajankohtana niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 54 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa 25.10.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/30/EU (EUVL 2012, L 315, s. 74) 19 artikla, jossa säädetään, että ”jos yhtiö menettää huomattavan osan merkitystä pääomasta, yhtiökokous on jäsenvaltion lainsäädännössä säädetyssä määräajassa kutsuttava koolle arvioimaan, olisiko yhtiö purettava vai ryhdyttävä muihin toimenpiteisiin”, ja että jäsenvaltiot eivät saa asettaa kyseisen menetyksen määrää ”suuremmaksi kuin puolet merkitystä pääomasta”. Edellä mainittujen direktiivien yhteydessä merkityn pääoman käsite sekoittuu yhtiöpääoman käsitteeseen (ks. vastaavasti tuomio 23.3.2000, Diamantis, C-373/97, EU:C:2000:150, 3 ja 32 kohta). Kun otetaan huomioon kyseisten säännösten, joissa vahvistetaan erityinen yhtiökokouksen koollekutsumista koskeva velvollisuus, tavoite ja sen tekstin rakenne, johon ne kuuluvat ja joka koskee selvästi ja erikseen tapauksia, joissa ”[yhtiö]pääomaa alennetaan” ja jossa vahvistetaan yhtiökokouksen toimivalta tältä osin, on ilmeistä, että toisen direktiivin 77/91 17 artiklassa tarkoitettua tapausta, jossa ”yhtiö menettää huomattavan osan [yhtiö]pääomasta”, ei voida rinnastaa toimivaltaisten yhtiöelinten päättämään yhtiöpääoman alentamiseen, vaan se kattaa pikemminkin tilanteen, jossa oman pääoman vähentyminen voi johtaa mahdollisesti siihen, että mainitut yhtiöelimet tekevät päätöksen asianomaisen yhtiön yhtiöpääoman alentamisesta. Kun otetaan huomioon pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa vahvistettu liittymäkohta edellä mainittujen direktiivien säännöksiin, mainittujen suuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa olevaa yhtiöpääoman menettämisen käsitettä on tulkittava johdonmukaisesti kyseisissä direktiiveissä mainitun käsitteen ”yhtiö menettää huomattavan osan [yhtiö]pääomasta” kanssa.

69 Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi jo katsonut, että oman pääoman määrä oli merkityksellinen tekijä määritettäessä, onko yhtiöpääomaa menetetty pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla siitä huolimatta, ettei yhtiöpääoman ole todettu alentuneen (ks. vastaavasti tuomio 15.6.2005, Corsica Ferries France v. komissio, T-349/03, EU:T:2005:221, 196 kohta ja tuomio 3.3.2010, Freistaat Sachsen v. komissio, T-102/07 ja T-120/07, EU:T:2010:62, 106 kohta).

70 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että komissio saattoi tukeutua kantajan oman pääoman määrään selvittääkseen, täyttyivätkö pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa määritellyt kriteerit.

71 Esillä olevassa asiassa komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 73 perustelukappaleessa, että kantajan taseista ilmenee, että yhtiön pääoman arvo oli negatiivinen sellaisten sille kertyneiden tappioiden vuoksi, jotka ylittivät sen koko merkityn pääoman tilikauden 2008/2009 päättyessä. Komissio toteaa samassa perustelukappaleessa myös, että ”yli neljännes [yhtiöpääomasta] oli menetetty kesäkuussa 2009 päättyneenä verovuonna”. Tätä väitettä tukevat kantajan talouden luvut, jotka on esitetty riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleessa. Kantajan oma pääoma oli nimittäin hieman yli puolet sen yhtiöpääomasta vuoden 2008 kesäkuussa (5,9 miljoonaa euroa ja 9,2 miljoonaa euroa), ja siitä tuli negatiivinen vuoden 2009 kesäkuussa, kuten edellä on juuri huomautettu, minkä seurauksena yli puolet yhtiöpääomasta ja siten sitäkin suuremmalla syyllä yli neljännes siitä oli ”menetetty” tilikaudella 2008/2009.

72 On vielä arvioitava, ovatko kantajan tämän kanneperusteen osan yhteydessä esittämät kolme argumenttia, joista ensimmäinen koskee ammattilaisjalkapalloalan erityispiirteitä, toinen kantajan pelaajien markkina-arvon huomiotta jättämistä ja kolmas elinkelpoisuuden palauttamista koskevan vuoden 2009 suunnitelman vakautta ja uskottavuutta, omiaan kyseenalaistamaan kokonaan tai osittain komission päätelmän, jonka mukaan kantaja oli oman pääomansa suuruuden perusteella pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa määriteltyjen kriteerien perusteella vaikeuksissa oleva yritys.

73 Ensimmäiseksi on todettava ammattilaisjalkapalloalan erityispiirteistä aluksi, että SEUT 165 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa määrätään, että ”unioni myötävaikuttaa Euroopan urheilun edistämiseen ottaen huomioon sen erityispiirteet – – sekä yhteiskunnallisen ja kasvatuksellisen tehtävän”.

74 Tältä osin on niin, että vaikka SEUT 165 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa asetut vaatimukset edellyttävät tarvittaessa, että komissio arvioi tuen soveltuvuutta urheilun edistämistä koskevan tavoitteen kannalta sillä kyseisessä vaiheessa olevan laajan harkintavallan yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio 9.6.2016, Magic Mountain Kletterhallen ym. v. komissio, T-162/13, ei julkaistu, EU:T:2016:341, 79 ja 80 kohta), tukitoimenpiteen luonnehtimista koskevassa edeltävässä vaiheessa SEUT 107 artiklan 1 kohdassa ei kuitenkaan tehdä eroa valtion toimenpiteiden syiden tai tavoitteiden perusteella, vaan siinä määritellään toimenpiteet niiden vaikutusten perusteella (tuomio 9.6.2011, Comitato ”Venezia vuole vivere” ym. v. komissio, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94 kohta).

75 Unionin tuomioistuin on siten katsonut EUT-sopimuksesta johtuvasta tarpeesta ottaa huomioon ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset, ettei kyseisellä tarpeella voida perustella toimenpiteen sulkemista SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle, sillä tällaiset vaatimukset voidaan joka tapauksessa ottaa tehokkaasti huomioon silloin, kun arvioidaan toimenpiteen soveltuvuutta SEUT 107 artiklan 3 kohdan perusteella (ks. vastaavasti tuomio 22.12.2008, British Aggregates v. komissio, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 92 kohta).

76 Kantaja ei ole myöskään kiistänyt ammattilaisseurojen harjoittaman jalkapalloilun taloudellista luonnetta, jonka unionin yleinen tuomioistuin on jo tunnustanut (ks. vastaavasti tuomio 26.1.2005, Piau v. komissio, T-193/02, EU:T:2005:22, 69 kohta).

77 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että komissiolla ei ollut SEUT 165 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan nojalla velvollisuutta ottaa huomioon kantajaan ammattilaisjalkapalloseurana liittyviä muita erityispiirteitä kuin ne, jotka ovat suoraan merkityksellisiä tutkittaessa vaikeuksissa olevan yrityksen objektiivista käsitettä.

78 Kantaja moittii kuitenkin komissiota siitä, että se on lähestymistavassaan jättänyt ottamatta huomioon useita ”muita kuin taloudellisia” tekijöitä, jotka ovat ominaisia ammattilaisjalkapalloseurojen liiketoimintamallille ja joita ovat muun muassa urheilusuoritukseen liittyvät panokset tai kannattajien ja kausikorttien haltijoiden lukumäärä.

79 On todettava, että kantaja ainoastaan viittaa tältä osin muuttujiin, jotka vaikuttavat suoraan ammattilaisjalkapalloseuran taloudelliseen suorituskykyyn ja siis taloudellisiin tuloksiin. Kantaja vetoaa lisäksi kirjelmissään siihen, että sen tulot ovat vähentyneet merkittävästi sen vuoksi, ettei se ole osallistunut Euroopan jalkapalloliiton (UEFA) Mestarien liigaan kaudella 2008–2009. Tästä seuraa, että komission suorittamassa kantajan taloudellisten tulosten tarkastelussa otetaan välttämättä huomioon edellä mainitut muuttujat, koska nämä muuttujat vaikuttavat kantajan vakavaraisuuteen.

80 Komissio on lisäksi nimenomaisesti viitannut useisiin näistä tekijöistä, kuten urheilusuoritukseen tai kannattajien kykyyn ostaa lippuja tai kausikortteja, elinkelpoisuuden palauttamista koskevaa vuoden 2009 suunnitelmaa koskevassa arvioinnissaan (riidanalaisen päätöksen 110 perustelukappale). Kantajan argumentti ei siis perustu tosiseikkoihin.

81 Lisäksi on todettava, että kantajan argumentaatio perustuu koko alalle yhteisiin yleisiin väitteisiin, joilla ei voida kyseenalaistaa komission päätelmiä kantajan omasta taloudellisesta tilanteesta ja rahoitusasemasta.

82 Kantaja väittää myös, että ammattilaisjalkapalloseurojen kirjanpitoarvo ei välttämättä kuvasta niiden hankinta- tai jälleenmyyntihintaa. Yksityiset sijoittajat ovat siten valmiita maksamaan huomattavia summia hankkiakseen määräysvallan jalkapalloseuroissa, joiden kirjanpitoarvo on negatiivinen.

83 Kantaja tyytyy kuitenkin liittämään tähän väitteeseen kaksi sellaisia englantilaisia jalkapalloseuroja koskevaa esimerkkiä, joiden kirjanpitoarvo on negatiivinen ja jotka on ostettu vuosina 2007–2009. Tällaisella argumentaatiolla ei joka tapauksessa voida sen yleisyyden vuoksi kumota toteamusta, jonka komissio on esittänyt tutkittuaan kantajan omaa tilannetta (ks. edellä 64 ja 65 kohta), kun huomautetaan, että vaikeuksissa olevan yrityksen käsitettä on arvioitava yksinomaan kyseessä olevan yrityksen rahoitusasemaa ja taloudellista tilannetta koskevan konkreettisen näytön perusteella (tuomio 6.4.2017, Regione autonoma della Sardegna v. komissio, T-219/14, EU:T:2017:266, 184 kohta).

84 Toiseksi on todettava argumentista, jonka mukaan komissio ei ole ottanut huomioon kantajan pelaajien markkina-arvoa kantajan taloudellista tilannetta arvioidessaan, aluksi, että pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen, sellaisina kuin niitä sovelletaan käsiteltävässä asiassa, mukaan komissio katsoo, että yritys on ”periaatteessa” vaikeuksissa oleva yritys 10 kohdan a alakohdassa mainituissa olosuhteissa. Näin tehdessään komissio on vahvistanut lähestymistavan, joka jo sanamuotonsa mukaan antaa sille mahdollisuuden poiketa siitä (ks. vastaavasti tuomio 6.4.2017, Saremar v. komissio, T-220/14, EU:T:2017:267, 174 kohta (ei julkaistu)).

85 Kuten pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 9 kohdassa on huomautettu, vaikeuksissa olevan yrityksen käsitteellä tarkoitetaan lisäksi yritystä, joka ei pysty omilla taikka omistajilta/osakkailta tai luotonantajilta saaduilla varoilla pysäyttämään tappiollista kehitystä, joka johtaa lähes varmasti yrityksen toiminnan loppumiseen lyhyellä tai keskipitkällä aikavälillä, jos viranomaiset eivät puutu tilanteeseen. Vaikka komissiolla on oikeus esittää pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 ja 11 kohdassa tiettyjä sellaisia erityisen eläviä indisioita taloudellisista vaikeuksista, jotka kuvaavat konkreettisesti vaikeuksissa olevan yrityksen käsitettä, se ei kuitenkaan voi luopua harkintavallastaan, joka sillä on silloin, kun se tekee monitahoisia taloudellisia arviointeja, kuten nyt käsiteltävässä asiassa kantajan taloudellisen tilanteen tutkinnan osalta (ks. edellä 60 kohta).

86 Näiden huomautusten jälkeen on aluksi todettava, ettei komissio ole jättänyt huomiotta kantajan pelaajien markkina-arvoa eikä kirjanpitoarvoa, koska se on ottanut ne huomioon päätellessään, että kantajan luottoluokituksen ei voitu kyseessä olevien toimenpiteiden myöntämisajankohtana katsoa alittaneen CCC-luokkaa (riidanalaisen päätöksen 80 ja 81 perustelukappale).

87 Komissio huomauttaa kuitenkin riidanalaisen päätöksen 82 perustelukappaleessa, että ”[Valencia CF:n] jalkapalloilijoiden (omaisuus) suhteellisen korkeasta kirjanpitoarvosta ei voida päätellä, ettei seura ollut taloudellisissa vaikeuksissa”. Se toteaa tältä osin, että ”[Valencia CF:n] pelaajien pakkomyyntiarvo olisi suhteellisen alhainen, koska ostajat käyttäisivät hyväkseen tietoa myyjän (Valencia CF:n) vaikeuksista saadakseen alennettua hintoja”. Se toteaa lisäksi, että näiden pelaajien markkina-arvoon liittyi merkittäviä epävarmuustekijöitä erityisesti loukkaantumistilanteissa.

88 Tästä seuraa, että vaikka – toisin kuin kantaja väittää – komissio ei ole jättänyt ottamasta huomioon sen pelaajien markkina-arvoa päätellessään riidanalaisen päätöksen 80 ja 81 perustelukappaleessa, että kantajan luottoluokitus ei voinut alittaa CCC-luokkaa, se on katsonut sitä vastoin 82

perustelukappaleessa pakkomyynnistä aiheutuvaan arvon alenemiseen liittyvien riskien ja niiden epävarmuustekijöiden perusteella, joiden vuoksi pelaajien arvo on epävakaampi, että kyseisten varojen olemassaolo ei kyseenalaistanut sen päätelmää, jonka mukaan kantaja oli vaikeuksissa oleva yritys. Komissio on täsmentänyt istunnossa, että se oli tukeutunut sen määrittämiseksi, oliko kantaja vaikeuksissa, yksinomaan tämän pelaajien kirjanpitoarvoon ja katsonut juuri edellä esitetyistä syistä, ettei markkina-arvo ollut merkityksellinen.

89 Näin ollen on vielä selvitettävä, liittyykö näihin komission arviointeihin, jotka koskevat kantajan pelaajien arvostuksen laajuutta ja luotettavuutta, ilmeisiä virheitä.

90 Ensinnäkin niistä riskeistä, että pelaajien arvo alenee pakkomyynnin tapauksessa, on aluksi todettava, että riippumatta käsiteltävässä asiassa kyseessä olevasta luonnehtimisesta vaikeuksissa olevaksi yritykseksi on selvää, että kantajalla oli tilikauden 2008/2009 päättyessä ainakin käteisvarojen tarvetta. On kuitenkin uskottavaa, että potentiaalinen ostaja käyttää tällaisia seikkoja erityisesti, jos ne ovat sen tiedossa, neuvotellakseen pelaajien myyntihinnan heidän arvioitua markkina-arvoaan alemmaksi.

91 Edellä esitettyä toteamusta ei voida kyseenalaistaa sillä, että kantaja on vedonnut useisiin esimerkkeihin pelaajien siirroista hintaan, joka on lähellä heidän arvioitua markkina-arvoaan. Yhtäältä suurin osa mainituista esimerkeistä koskee joko toimenpiteen 1 myöntämisestä tehdyn päätöksen jälkeistä ajanjaksoa, riidanalaisessa päätöksessä tarkasteltua ajanjaksoa edeltävää ajanjaksoa tai tilikautta, jolloin kantajan taloudelliset tulokset olivat parantuneet. Nämä esimerkit eivät siis ole omiaan kumoamaan toteamusta, jonka mukaan siinä tapauksessa, että tilikauden 2008/2009 päätteeksi todetun kaltaiset taloudelliset vaikeudet osoittautuisivat todellisiksi ja ne ovat tiedossa, seurat, joiden kanssa kantaja neuvottelee siirrosta, hyötyisivät tästä tiedosta saadakseen asianomaisen pelaajan markkina-arvoa alemman hinnan. Vaikka toisaalta on totta, että kantaja vetoaa nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä juuri ennen toimenpiteen 1 myöntämistä toteutettuun siirtoon pelaajan arvioitua markkina-arvoa korkeampaan hintaan, on komission tavoin huomautettava, että kyseessä on yksittäinen esimerkki ja että samana ajankohtana on lisäksi kääntäen toteutettu siirto arvioitua markkina-arvoa alempaan hintaan.

92 Pelaajien markkina-arvon epävakaudesta, kun otetaan huomioon pelaajiin kohdistuvat mahdolliset epävarmuustekijät, on toiseksi myös todettava, että kyseinen väite on hyvin todennäköinen. Kantajan esittämillä argumenteilla ei voida kyseenalaistaa tätä toteamusta. Yhtäältä se kantajan esiin tuoma seikka, että kantaja on vakuutettu pelaajien kuoleman tai pysyvän täyden työkyvyttömyyden varalta, ei ole omiaan vapauttamaan kantajaa riskiltä, joka koskee pelaajien arvonmenetystä loukkaantumisen johdosta, joka vain väliaikaisesti heikentää asianomaisen pelaajan suorituskykyä. Toisaalta on suhteutettava kantajan sen argumentin ulottuvuutta, jonka mukaan pelaajan markkina-arvon epävakaus tasoittuu, koska asiaa on syytä tarkastella joukkueen mittakaavassa. Kuten komissio väittää, pelaajan suorituskyky ja näin ollen hänen arvonsa riippuu näet ainakin osittain pelaajan joukkueen muiden pelaajien kunnosta ja suorituskyvystä.

93 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa lisäksi, että komissio voi sen harkintavallan rajoissa, joka sillä on monitahoisten taloudellisten arviointien yhteydessä, päättää yrityksen taloudellisen tilanteen arvioimiseksi asettaa etusijalle kyseisen yrityksen varojen arvon, joka ilmenee sen tilinpidosta, sillä perusteella, että viimeksi mainittu arvostus on varovaisempi kuin markkinahinnan arvioimiseen perustuva arvostus.

94 Edellä esitetystä seuraa, että komission arvioinneissa, jotka koskevat kantajan pelaajien heidän markkinahintaansa arvostamisen laajuutta ja luotettavuutta, ei ole ilmeisiä virheitä.

95 Kolmanneksi ja viimeiseksi on huomautettava elinkelpoisuuden palauttamista koskevan vuoden 2009 suunnitelman vakauteen ja uskottavuuteen vetoamisesta, että kyseisellä argumentilla, joka esitetään sen kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä, joka koskee väitettyä virhettä kantajan luonnehtimisessa vaikeuksissa olevaksi yritykseksi, tuetaan myös toissijaisesti esitettyä toista kanneperustetta, joka perustuu kyseessä olevan tuen soveltuvuuteen sisämarkkinoille.

96 Tältä osin on niin, että vaikka – kuten pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 34 kohdasta ilmenee – vaikeuksissa oleville yrityksille myönnettävien tukien on liityttävä rakenneuudistussuunnitelmaan, jotta niiden voidaan todeta olevan yhteensoveltuvia SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan kanssa (ks. vastaavasti tuomio 22.3.2001, Ranska v. komissio, C-17/99, EU:C:2001:178, 45 kohta), on todettava, että tällaisen suunnitelman olemassaolo ja sisältö ovat myös käsiteltävässä asiassa merkityksellisiä seikkoja sen määrittämiseksi, aiheutuuko riidanalaisesta takauksesta etua SEUT 107 artiklan 1 kohdan kannalta (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2000, EPAC v. komissio, T-204/97 ja T-270/97, EU:T:2000:148, 72–74 kohta). Kantajan taloudellisen tilanteen palauttamiseen liittyvillä näkymillä, jotka ilmenevät mahdollisesti elinkelpoisuuden palauttamista koskevasta vuoden 2009 suunnitelmasta, on näet ainakin välillinen vaikutus mainitun takauksen realisoitumisen riskiin, koska Fundación Valencian oli tarkoitus maksaa takaisin takaukseen liittyvä laina kantajan osakkeiden jälleenmyynnin avulla (ks. edellä 4 kohta), ja kantajan taloudellinen tilanne väistämättä vaikuttaa kyseisten osakkeiden arvoon.

97 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio korostaa riidanalaisen päätöksen 58 ja 59 perustelukappaleessa, että elinkelpoisuuden palauttamista koskeva suunnitelma yhtäältä ei sisältänyt minkäänlaista herkkyysanalyysiä ja toisaalta perustui näkymiin, jotka eivät olleet omiaan mahdollistamaan elinkelpoisuuden palauttamista pitkällä aikavälillä.

98 Ensimmäisen perustelun osalta kantaja ei kiistä sitä, että elinkelpoisuuden palauttamista koskeva suunnitelma ei sisältänyt herkkyysanalyysiä, mutta väittää, että suunnitelman ennusteet olivat kaikesta huolimatta asianmukaisia, koska ne perustuivat sen tulojen ja kustannusten uskottavaan kehitykseen.

99 Kantajan esittämällä kritiikillä ei tämän johdosta voida kyseenalaistaa riidanalaisessa päätöksessä esitettyä perustelua, joka liittyy herkkyysanalyysin puuttumiseen, minkä komissio saattoi perustellusti katsoa osoittavan sen, etteivät elinkelpoisuuden palauttamista koskevassa suunnitelmassa laaditut ennusteet olleet vankkoja. Kantaja ei väitä tältä osin, että niiltä markkinoilta, joilla se toimii, puuttuisivat siinä määrin epävarmuustekijät ja riskit, ettei ole tarpeen osoittaa useita menojen ja tulojen kehittymistä koskevia hahmotelmia, jotka perustuvat optimistisiin, pessimistisiin ja niiden väliltä oleviin olettamuksiin (ks. tältä osin pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 36 kohta).

100 Lisäksi kantajan unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimien yhteydessä esittämiin kirjallisiin kysymyksiin antamista vastauksista ilmenee, että kantajan ”varovaisina” esittämät elinkelpoisuuden palauttamista koskevan suunnitelman ennusteet perustuvat todellisuudessa tiettyjen, erityisesti tuloja koskevien, muuttujien osalta hahmotelmiin, joissa ei mitenkään oteta huomioon kielteisten tapahtumien mahdollista sattumista.

101 Edellä 97 kohdassa mieleen palautetun toisen perustelun osalta kantaja riitauttaa komission arvioinnin ja korostaa sitä, että voittoja voitiin odottaa jälleen viiden vuoden tähtäimellä, sekä sitä, että seuran kannattavuus vastasi alalla havaittuja keskiarvoja.

102 Tältä osin on aluksi huomautettava, että elinkelpoisuuden palauttamista koskevassa vuoden 2009 suunnitelmassa huomioon otettu aika, jonka jälkeen voittoja voitiin jälleen odottaa, eli viisi vuotta, ei vaikuta kohtuuttomalta, ja näin on, koska komissio ei ole esittänyt päinvastaisia seikkoja.

103 Tämän jälkeen on huomattava, että kantajan argumentaatio perustuu olennaisilta osin siihen, että elinkelpoisuuden palauttamista koskevan suunnitelman täytäntöönpanon jälkeen sen taloudelliset tulokset ovat olleet alalla todetun keskimääräisen kannattavuuden mukaisia, ja näin on huolimatta siitä

komission riidanalaisessa päätöksessä esittämästä toteamuksesta, jonka mukaan kantajan kannattavuus oli erittäin heikko, kun otetaan huomioon se käyttökate ja se tulos ennen veroja, joita odotettiin elinkelpoisuuden palauttamista koskevan suunnitelman täytäntöönpanon päättyessä.

104 Kuten komissio on pääosin väittänyt, viittaaminen alan keskimääräiseen kannattavuuteen ei kuitenkaan ole asianmukaista, koska jäsenvaltiot voisivat tällöin perustella kaikki investoinnit taantuvilla, tappiollisilla tai heikosti kannattavilla aloilla, kunhan niiden tuotto-odotukset ovat alan keskitasolla (ks. vastaavasti tuomio 3.7.2014, Espanja ym. v. komissio, T-319/12 ja T-321/12, ei julkaistu, EU:T:2014:604, 44 kohta). Käsiteltävässä asiassa kantajan esittämät seikat – olettaen, että niillä pyritään osoittamaan, että elinkelpoisuuden palauttamista koskevassa vuoden 2009 suunnitelmassa odotettu tulos on alan keskiarvoa, – eivät aseta kyseenalaiseksi toteamusta, jonka mukaan odotettu kannattavuus on joka tapauksessa erittäin heikko.

105 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että komissio ei ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä todetessaan, että elinkelpoisuuden palauttamista koskeva vuoden 2009 suunnitelma ei ollut riittävän vakaa ja uskottava sen osoittamiseksi, että kantaja kykeni palauttamaan taloudellisen tilanteensa ennalleen.

106 Näin ollen nyt käsiteltävän kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

– Toinen osa, jonka mukaan komissio on tehnyt ilmeisen virheen siltä osin kuin se on katsonut, että toimenpide 1 kattoi yli 80 prosenttia takaukseen liittyvästä lainasta

107 Kantaja, jota Espanjan kuningaskunta tukee, kiistää sen, että toimenpide 1 kattaisi 100 prosenttia Bankian myöntämästä 75 miljoonan euron suuruisesta lainasta. Kantaja tukeutuu tältä osin Fundación Valencialla olevan, IVF:lle pantiksi annetun kantajan omistusosuuden arvoon, joka johtaa käytetystä arvostusmenetelmästä riippumatta siihen, että IVF:n altistuminen riskille pienenee ainakin 80 prosenttiin lainan määrästä.

108 Espanjan kuningaskunta toteaa vielä, että vaikka oletetaan, että takaus kattaa 100 prosenttia kyseisestä lainasta, tämä kattamisen taso oli perusteltu toimenpiteen 1 kokonaisehtojen perusteella, kun otetaan huomioon seuran arvo, IVF:lle näin myönnetyt oikeudet ja merkittävät mahdollisuudet käyttää määräysvaltaa kantajaan nähden, pääomanlisäyksiä ja tuloja koskevat ennusteet sekä IVF:lle pantiksi annettujen osakkeiden korkea arvo.

109 Komissio on esillä olevassa asiassa katsonut riidanalaisen päätöksen 86 perustelukappaleen b kohdassa, että riidanalainen takaus kattoi yli 100 prosenttia siihen liittyvästä lainasta eli koko pääoman sekä korot ja taattuun liiketoimeen liittyvät kustannukset (riidanalaisen päätöksen kahdeksas perustelukappale).

110 Heti alkuun on todettava, että kantajan tämän kanneperusteen osan tueksi esittämä argumentaatio perustuu sekaannukseen yhtäältä sen kysymyksen, kuinka laajasti kyseinen takaus kattaa Fundación Valencialla olevan velvollisuuden maksaa takaisin Bankian myöntämä 75 miljoonan euron suuruinen laina, ja toisaalta sen siitä erillisen kysymyksen välillä, joka koskee sitä taloudellista riskiä, jolle IVF altistuu siinä tapauksessa, ettei Fundación Valencia noudata takaisinmaksuvelvollisuuttaan. Ensin mainitussa tapauksessa on arvioitava, mihin IVF on oikeudellisesti velvollinen. Jälkimmäisessä tapauksessa on arvioitava, miten suurelle taloudelliselle riskille IVF altistuu.

111 Kuten komissio perustellusti huomauttaa kantajan tätä kiistämättä, IVF olisi kuitenkin velvollinen maksamaan erääntyneen velan kokonaisuudessaan, jos Bankia päättäisi vaatia siltä suoritusta takauksen perusteella. Tästä seuraa, että IVF:n toimenpiteenä 1 myöntämä takaus kattoi todellakin 100 prosenttia kyseisestä lainasta.

112 Sen kantajan ehdottaman tulkinnan hyväksyminen, joka koskee takauksen laajuutta ja jossa lähinnä otetaan huomioon myös niiden vastatakausten arvo, jotka julkinen takaaja saattaa aktivoida, olisi lisäksi vastoin kyseisen muuttujan huomioon ottamisella tavoiteltua päämäärää, sellaisena kuin se ilmenee takauksia koskevan tiedonannon 3.2 kohdan c alakohdasta. Kyse on näet siitä, että luotonantajaa kannustetaan arvioimaan, varmistamaan ja minimoimaan hyvin lainaan liittyvä riski ja erityisesti arvioimaan lainanottajan vakavaraisuus oikein. Se, että takaajana oleva julkinen yksikkö saa tiettyjä vastatakauksia, ei ole omiaan kannustamaan luotonantajaa olemaan huolellisempi omaa riskiään arvioidessaan.

113 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa Espanjan kuningaskunnan argumentaatiolla, jonka mukaan yli 80 prosentin kattavuus takaukseen liittyvän rahoitustoimen määrästä oli tässä tapauksessa oikeutettu asianomaisen takauksen myöntämisehdoilla.

114 Kanneperusteen ensimmäisen osan tutkinnasta näet ilmenee, että komissio saattoi ilmeistä arviointivirhettä tekemättä luonnehtia kantajan vaikeuksissa olevaksi yritykseksi ja katsoa, että elinkelpoisuuden palauttamista koskeva suunnitelma ei ollut riittävän vakaa ja uskottava. Tästä seuraa, etteivät kantajan yritysarvo toimenpiteen 1 myöntämispäivänä, elinkelpoisuuden palauttamista koskevaan suunnitelmaan sisältyvät pääomanlisäyksiä ja tuloja koskevat ennusteet tai varsinkaan IVF:lle kyseisen suunnitelman täytäntöönpanon valvomiseksi myönnetyt oikeudet olleet omiaan oikeuttamaan sitä, että kyseessä oleva laina katetaan kokonaisuudessaan. Siltä osin kuin on kyse IVF:lle pantattujen osakkeiden arvosta, on todettava, että kun otetaan huomioon se, mitä edellä 112 kohdassa on todettu, sillä, että takaajana olevalla julkisella yksiköllä on tietynarvoinen vastatakaus, ei voida yksinään perustella sitä, että takaukseen liittyvä rahoitustoimi katetaan kokonaisuudessaan.

115 Edellä esitetyn perusteella kanneperusteen nyt käsiteltävä osa on hylättävä.

– Kolmas osa, jonka mukaan komissio on tehnyt ilmeisen virheen katsoessaan, ettei toimenpidettä 1 ollut myönnetty markkinahintaan

116 Kantaja, jota Espanjan kuningaskunta tukee, katsoo, että komission olisi pitänyt viitata kantajan vuosina 2008 ja 2009 saamiin vertailukelpoisiin lainoihin ja luottoihin, koska luottoluokituslaitosten ”klassisen menetelmän” käyttäminen ei ollut asianmukaista käsiteltävässä asiassa. Keskimääräinen korko, jonka kantaja maksoi kyseisenä ajanjaksona, vastaa Bankian kanssa tehdyn lainasopimuksen mukaisen alimman korkokannan ja IVF:lle suoritetun takausmaksun prosenttimäärän yhteissummaa. Kantaja toteaa tältä osin, että euribor ja markkinoilla laajemmin tarjotut korot olivat laskusuunnassa toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana vuoden 2009 marraskuussa, mitä komissio ei ole ottanut huomioon. Kantaja täsmentää vastauksessaan, että määrältään Bankian myöntämään lainaan verrattavissa oleva laina oli myönnetty samansuuruisella korolla.

117 Espanjan kuningaskunta toteaa vielä, että se, että toimenpide 1 on tullut voimaan vasta useita viikkoja Fundación Valencialle lainattujen varojen siirtämisen jälkeen, sekä kyseisen toimenpiteen vaikutusten toistuva lykkääminen tuomioistuinratkaisujen johdosta osoittavat, että Bankian myöntämä laina olisi voitu myöntää valtiontakauksesta riippumatta. IVF:lle suoritettu takausmaksu ilmentää todellisuudessa sen saamien vastatakauksien arvoa.

118 Komissio väittää, että koska markkinoilla ei ollut havaittu vastaavia liiketoimia, se käytti viitekorkoja koskevan tiedonannon mukaisesti viitekorkoa, jota sovelletaan kantajan tilanteessa olevaan yritykseen eli yritykseen, joka kuuluu luottoluokitukseltaan CCC-luokkaan. Komissio riitauttaa tältä osin niiden vertailujen merkityksellisyyden, jotka kantaja on tehnyt muiden sellaisten luottotoimien välillä, joihin se on osallistunut vuosina 2008–2009, kun otetaan huomioon kyseisten liiketoimien erityispiirteet ja erityisesti se, että niiden määrä on huomattavasti vähäisempi kuin toimenpiteellä 1 taatun lainan

määrä. Se huomauttaa lisäksi, ettei näihin lainoihin ole viitattu hallinnollisen vaiheen aikana. Komissio toteaa lopuksi euriborin laskusuuntauksesta, ettei euriborin kehitystä ollut mahdollista ennustaa toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana.

119 Komissio toteaa vielä vastauksessaan, että kantajan vuoden 2009 helmikuussa tekemä päätös keskeyttää uuden stadionin rakentaminen oli käännekohta ja että kantajalla oli paremmat mahdollisuudet saada lainaa ennen kyseistä ajankohtaa, kun vielä huomataan, että tilikausi 2007–2008 oli voitollinen. Komissio toteaa erityisesti kantajan mainitsemasta esimerkistä, joka koskee lainaa, joka on lähes samansuuruinen kuin Bankian myöntämä laina, että kyseisellä esimerkillä ei suinkaan kyseenalaisteta komission arviointia vaan sillä pikemminkin tuetaan sitä, koska yhtäältä lainanantajalle annettujen takauksien arvo ylitti komission mukaan Bankian myöntämän lainan yhteydessä pantattujen osakkeiden arvon ja toisaalta myös sovellettu korkokanta oli korkeampi. Tämä esimerkki osoittaa lisäksi komission mukaan ne vaikeudet, joita kantajalla oli riittävien varojen hankkimisessa, jopa panttaamalla omaisuuserät, joilla on eniten arvoa.

120 Vastauksena Espanjan kuningaskunnan väliintulokirjelmässään esittämään argumentaatioon komissio väittää, ettei toimenpiteen 1 voimaantulopäivällä ole merkitystä, koska on käynyt ilmi, että IVF sitoutui myöntämään riidanalaisen takauksen ennen kuin Bankia myönsi lainan Fundación Valencialle.

121 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että jäsenvaltion viranomaisten takaaman lainan ottaja saa tavallisesti edun, koska sille aiheutuvat taloudelliset kustannukset ovat pienemmät kuin ne, jotka sille olisivat aiheutuneet, jos sen olisi pitänyt hankkia tämä sama rahoitus ja tämä sama takaus markkinahintaan (tuomio 8.12.2011, Residex Capital IV, C-275/10, EU:C:2011:814, 39 kohta ja tuomio 3.4.2014, Ranska v. komissio, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 96 kohta).

122 Kuten takauksia koskevan tiedonannon 3.2 kohdan d alakohdassa huomautetaan, vastaavan markkinahinnan määrittämiseksi on otettava huomioon takauksen ja siihen liittyvän lainan ominaispiirteet, joihin kuuluvat muun muassa rahoitustoimen määrä ja kesto, lainanottajan antama vakuus ja muut tiedot, jotka vaikuttavat takaisinperintäasteen arviointiin, maksulaiminlyöntien todennäköisyys lainanottajan taloudellisen tilanteen vuoksi, sen toimiala ja näkymät.

123 Kun takauksesta maksettu hinta on vähintään yhtä korkea kuin vastaava rahoitusmarkkinoilla esiintyvä takauksen viitemaksu, takaus ei ole tukea (ks. takauksia koskevan tiedonannon 3.2 kohdan d alakohdan toinen alakohta). Jos rahoitusmarkkinoilta ei löydy vastaavaa takauksen viitemaksua, taatun lainan kokonaiskustannusta, mukaan lukien lainan korko ja takausmaksu, on verrattava vastaavan takaamattoman lainan markkinahintaan (ks. takauksia koskevan tiedonannon 3.2 kohdan d alakohdan kolmas alakohta). Jos lopuksi vastaavan takaamattoman lainan markkinahintaa ei ole, on käytettävä viitekorkoa, joka määritellään viitekorkoja koskevan tiedonannon mukaisesti (ks. takauksia koskevan tiedonannon 4.2 kohdan toinen alakohta).

124 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio katsoo riidanalaisen päätöksen 86 perustelukappaleen c kohdassa, ettei IVF:lle maksetussa takausmaksussa oteta huomioon kantajan taloudellisia vaikeuksia eikä siihen liittyvää riskiä, että taattuja lainoja ei makseta takaisin, todettuaan ensin 85 perustelukappaleessa, että ”kun lainanottaja on vaikeuksissa oleva yritys, se ei – – löytäisi rahoituslaitosta, joka olisi valmis myöntämään sille lainaa minkäänlaisilla ehdoilla ilman valtiontakausta”.

125 Komissio ei mainitse missään näissä perustelukappaleissa eikä myöskään edun luonnehdintaan liittyvissä perusteluissa (riidanalaisen päätöksen 7.1.2 kohta), mikä on se markkinahinta, jonka perusteella se arvioi kyseessä olevaa maksua. Komissio ei tutki myöskään tässä vaiheessa IVF:lle vastatakaukseksi annettua panttia (ks. edellä 4 kohta). Komissio tyytyy yleisesti arvioimaan kantajan taloudellista tilannetta ja päättelee tästä IVF:lle suoritetun takausmaksun määrän perusteella, että kyseinen maksu ei ole markkinaehtojen mukainen. Unionin yleisen tuomioistuimen tiedusteltua asiasta

prosessinjohtotoimien yhteydessä komissio vahvisti katsoneensa, että kun otetaan huomioon kantajan, joka oli vaikeuksissa oleva yritys, taloudellinen tilanne, ei ollut olemassa markkinahintaa, jota voitaisiin käyttää vertailukohtana IVF:lle maksetulle takausmaksulle.

126 Sen selvittämiseksi, merkitsikö IVF:lle suoritettu takausmaksu etua, komissio yhtäältä ei siis ottanut huomioon takauksen ja siihen liittyvän lainan kaikkia merkityksellisiä ominaispiirteitä, eikä erityisesti lainanottajan antamia vakuuksia, ja toisaalta se ei selvittänyt markkinahintaa, johon kyseessä olevaa maksua voitaisiin verrata, koska se katsoi, ettei tällaista hintaa ollut olemassa vaikeuksissa olevalle yritykselle.

127 Viimeksi mainitun seikan osalta on todettava, että tällainen väite, jonka mukaan ei ole olemassa markkinahintaa, jota voitaisiin käyttää vertailukohtana silloin, kun takaus kohdistuu vaikeuksissa olevan yrityksen toteuttamaan liiketoimeen, on ristiriidassa takauksia koskevan tiedonannon 4.1 kohdan a alakohdan kanssa, joka koskee vaikeuksissa olevalle yritykselle myönnetyn takauksen tukiosuuden laskemista. Komissio näet tekee siinä eron vaikeuksissa olevien yritysten tilanteen välillä niihin kohdistuvan maksujen laiminlyönnin riskin mukaan, joka ei ole yhdenmukainen. Tiedonannossa erotetaan siten tapaus, jossa markkinoilla on takaaja, tilanteesta, jossa on todennäköistä, ettei takaajaa ole. Näin ollen myönnetään, että markkinahinta voi olla olemassa myös silloin, kun takaus on myönnetty vaikeuksissa olevalle yritykselle.

128 Unionin yleinen tuomioistuin huomauttaa tältä osin, että komissio esittää riidanalaisen päätöksen 80 perustelukappaleessa, että kantaja ”e[i] – – oll[u]t takauksia koskevan – – tiedonannon 2.2 kohdassa ja 4.1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa äärimmäisen vaikeassa tilanteessa”, todettuaan ensin 74 ja 77 perustelukappaleessa, että kantaja oli pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 10 kohdan a alakohdassa ja 11 kohdassa tarkoitettu vaikeuksissa oleva yritys. Näin tehdessään komissio on myös hyväksynyt edellä 127 kohdassa esitetyn takauksia koskevan tiedonannon 4.1 kohdan a alakohdan tulkinnan siten, että kyseisessä tiedonannossa tehdään pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivoissa tarkoitettujen vaikeuksissa olevien yritysten osalta ero kahteen yritysten alaryhmään kyseisiin yrityksiin kohdistuvan maksujen laiminlyönnin riskin mukaan. Tämä ilmenee vielä selvemmin riidanalaisen päätöksen espanjankielisestä versiosta, joka on ainoa todistusvoimainen versio ja jonka 80 perustelukappaleessa todetaan, ettei kantaja ollut ”äärimmäisen vaikeassa tilanteessa” (situación de crisis grave), ja adjektiivilla ”äärimmäisen” luonnehditaan ilmaisua ”vaikea tilanne” ja erotetaan riidanalaisen päätöksen 80 perustelukappaleessa tarkasteltu tilanne selvemmin kyseisen päätöksen 74 ja 77 perustelukappaleessa tarkastellusta tilanteesta vahvistamalla sellaisten pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivoissa tarkoitettujen vaikeuksissa olevien yritysten ryhmä, jotka eivät ole takauksia koskevan tiedonannon 4.1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa äärimmäisen vaikeassa tilanteessa.

129 Toisin kuin komissio väittää, takauksia koskevan tiedonannon 3.3 kohdasta ei myöskään ilmene, ettei vaikeuksissa olevalle yritykselle myönnetyille takauksille ole olemassa markkinahintaa. Mainitussa kohdassa on näet kyse yksinkertaistettua arviointia koskevasta järjestelmästä, jota sovelletaan poikkeuksena pieniin ja keskisuuriin yrityksiin, ja siinä todetaan ainoastaan, ettei sitä ole sovellettava yrityksiin, joiden luottoluokitus on enintään CCC/Caa.

130 Jos huomioon ei oteta edellä 126 kohdassa todettuja laiminlyöntejä riidanalaisen päätöksen siinä osassa, joka koskee tuen olemassaolon toteamista, on totta, että komissio suorittaa 93 perustelukappaleessa riidanalaisen tuen määrää laskettaessa yksityiskohtaisemman arvioinnin. Vaikka komissio ei pyri selvittämään, löytyykö rahoitusmarkkinoilta vastaavaa takauksen viitemaksua, se katsoo, ettei vastaavan takaamattoman lainan markkinahintaa ole (ks. edellä 123 kohta), koska ”vastaavien liiketoimien toteuttamisesta markkinoilla on vain vähän havaintoja”, joten ne ”eivät tarjoa lähtökohtaa mielekkäälle vertailulle”. Se käyttää siis takauksia koskevan tiedonannon 4.2 kohdan mukaisesti viitekorkoja koskevan tiedonannon nojalla sovellettavaa viitekorkoa (ks. edellä 123 kohta) ja vertailee sitä taatun

lainan kokonaisrahoituskustannuksiin, joihin kuuluvat korko ja takausmaksu. Lopuksi komissio ottaa huomioon kantajan osakkeita koskevan pantin ja päättelee, että sen arvo on lähellä nollaa eikä sillä näin ollen ole vaikutusta viitekorkoon, joka on otettava huomioon nyt käsiteltävässä asiassa.

131 Erityisesti sen toteamuksen osalta, jonka mukaan mielekkään vertailun mahdollistavia vastaavia liiketoimia ei ollut riittävästi, unionin yleinen tuomioistuin on esittänyt komissiolle prosessinjohtotoimien yhteydessä kysymyksiä niiden tutkintojen luonteen ja laajuuden selvittämiseksi, jotka komissio on suorittanut päätyäkseen kyseiseen johtopäätökseen. Komissio totesi vastauksessaan ensin mahdollisesta takauksen viitemaksusta, että rahoituslaitokset eivät tukeneet niin riskialttiita liiketoimia kuin CCC-luokituksen omaavien yritysten takaajiksi ryhtyminen ja ettei mikään hallintomenettelyn asiakirja-aineistossa olevista seikoista osoittanut, että asia olisi toisin. Vastaavan takaamattoman lainan mahdollisesta markkinahinnasta komissio huomautti tämän jälkeen, ettei hallinnollisessa tutkimuksessa ollut ilmennyt mitään tietoja vastaavissa tilanteissa myönnettyjen lainojen korkokannoista. Kun komissiolta kysyttiin tästä seikasta uudelleen istunnossa, se viittasi sen muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevan päätöksen sisältöön, jossa se on ilmaissut epäilyksensä siitä, onko tämäntyyppiselle liiketoimelle markkinahintaa.

132 Edellä esitetystä ilmenee ensinnäkin, että komissio ei ole selvittänyt, löytyykö ”rahoitusmarkkinoilta – – vastaavaa takauksen viitemaksua”, olettaessaan, ettei yksikään rahoituslaitos antaisi takausta vaikeuksissa olevalle yritykselle, ja toiseksi, että komissio on katsonut täyttäneensä vastaavanlaisen takaamattoman lainan markkinahinnan olemassaoloa koskevat tutkintavelvoitteensa ilmoittamalla tätä koskevista epäilyistään muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevassa päätöksessä.

133 Kuten edellä 123 kohdassa on todettu, takauksia koskevan tiedonannon 3.2 kohdan d alakohdassa ja 4.2 kohdassa kuitenkin edellytetään, että ensin on selvitettävä joko takauksen tai takaukseen liittyvän lainan tasolla, onko olemassa mahdollinen markkinahinta, johon riidanalaisen rahoitustoimen ehtoja verrataan. Kuten edellä 127 kohdassa on todettu, mainitussa tiedonannossa ei määrätä yleisestä olettamasta, jonka mukaan on niin, ettei markkinahintaa voi olla silloin, kun kyse on vaikeuksissa olevasta yrityksestä.

134 Kun komissio on olettanut, ettei yksikään rahoituslaitos olisi antanut takausta vaikeuksissa olevalle yritykselle ja näin ollen, ettei markkinoilta löytynyt mitään vastaavaa takauksen viitemaksua, se on siis soveltanut virheellisesti takauksia koskevaa tiedonantoa, joka sitoo sitä (ks. vastaavasti tuomio 11.9.2008, Saksa ym. v. Kronofrance, C-75/05 P ja C-80/05 P, EU:C:2008:482, 60 ja 61 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Komissio on samoista syistä myös jättänyt noudattamatta velvollisuuttaan tehdä kokonaisarviointi, jossa se ottaa huomioon kaikki tilanteessa merkitykselliset seikat, joiden perusteella se voi määrittää, olisiko kantajalta jäänyt ilmeisestikin saamatta verrattavissa olevat helpotukset yksityiseltä toimijalta (ks. vastaavasti tuomio 24.1.2013, Frucona Košice v. komissio, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 73 kohta).

135 Samoin on huomautettava, että komissio katsoo virheellisesti riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa, ettei vastaavalle takaamattomalle lainalle ole markkinahintaa, sillä ”vastaavien liiketoimien toteuttamisesta markkinoilla on vain vähän havaintoja”, koska komission nyt vireillä olevan menettelyn aikana antamista vastauksista (ks. edellä 131 kohta) ilmenee, ettei tätä toteamusta ole tuettu oikeudellisesti riittävällä tavalla.

136 Tältä osin todistustaakkaa siitä, että yksityinen toimija -arviointiperusteen soveltamisedellytykset ovat täyttyneet, kuuluu komissiolle, jonka tehtävänä on pyytää hallinnollisen menettelyn aikana kaikki merkitykselliset tiedot (ks. vastaavasti tuomio 21.3.2013, komissio v. Buczek Automotive, C-405/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:186, 33 ja 34 kohta sekä tuomio 20.9.2017, komissio v. Frucona Košice, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 24 kohta). Komissio ei voi myöskään vedota sille hallinnollisen menettelyn aikana toimitettujen tietojen hajanaisuuteen oikeuttaakseen päätöksensä, jos se ei ole käyttänyt kaikkia sillä olevia valtuuksia saadakseen tarvittavat tiedot (ks. vastaavasti tuomio 13.4.1994, Saksa ja Pleuger Worthington v. komissio, C-324/90 ja C-342/90, EU:C:1994:129, 29 kohta). Näin on

varsinkin silloin, kun riidanalainen päätös ei perustu siihen, ettei komission asianomaiselta jäsenvaltiolta pyytämiä tietoja ole toimitettu, vaan toteamukseen, jonka mukaan yksityinen toimija ei olisi menetellyt samalla tavalla kuin mainitun jäsenvaltion viranomaiset ja joka edellyttää, että komissiolla on käytössään kaikki päätöksensä laatimisen edellyttämät merkitykselliset seikat (ks. vastaavasti tuomio 21.3.2013, komissio v. Buczek Automotive, C-405/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:186, 35 kohta).

137 Komissio on muodollisen menettelyn aloittamista koskevassa päätöksessä tyytynyt esittämään epäilyksensä vastaavien liiketoimien olemassaolosta, eikä se ole pyytänyt – kuten sillä oli oikeus tehdä muodollisen menettelyn aloittamisen jälkeen – kyseiseltä jäsenvaltiolta tai muista lähteistä tietoja riidanalaiseen liiketoimeen liittyvää lainaa vastaavien lainojen olemassaolosta. Komissio ei myöskään vetoa mihinkään muuhun hallinnollisen menettelyn aikana saatuun seikkaan, joka tukisi sen toteamuksia vastaavien liiketoimien riittämättömyydestä.

138 Edellä esitetyn perusteella on pääteltävä, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen todetessaan yhtäältä, ettei markkinoilta löytynyt mitään vastaavaa takauksen viitemaksua, ja toisaalta, ettei vastaavalle takaamattomalle lainalle ollut markkinahintaa. Ensimmäisen kanneperusteen kolmas osa on näin ollen hyväksyttävä.

– Ensimmäistä kanneperustetta ja kumoamisen ulottuvuutta koskevat päätelmät

139 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että nyt käsiteltävän kanneperusteen kolmas osa on perusteltu ja että kyseinen kanneperuste on näin ollen hyväksyttävä.

140 Edellä 50 kohdasta ilmenee lisäksi, että nyt käsiteltävä kanneperuste on otettava tutkittavaksi ainoastaan siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 1. Kanneperuste, jonka perusteltavuuden unionin yleinen tuomioistuin on tutkinut ja tämän jälkeen todennut, koskee siis yksinomaan yhtä riidanalaisen toimen nimenomaista näkökulmaa eli tässä tapauksessa toimenpidettä 1.

141 Kanteen tueksi esitetyt muut kanneperusteet tutkitaan siis näissä olosuhteissa vain siltä osin kuin ne koskevat toimenpidettä 4.

Kuudes kanneperuste, joka perustuu väitetyn tuen saajan yksilöimisessä tehtyyn virheeseen.

142 Kantaja moittii komissiota siitä, ettei tämä ole päätellyt, että Bankia oli toimenpiteiden 1 ja 4 ainoa tosiasiallinen edunsaaja, eikä edes analysoinut tätä seikkaa riidanalaisessa päätöksessä. Kantaja toteaa vastauksessaan, että Bankiaa voidaan ainakin pitää yhtenä kyseessä olevien tukien välillisenä tuensaajana.

143 Kantaja korostaa tässä yhteydessä Bankian rahamääräisiä intressejä kyseessä oleviin toimenpiteisiin liittyvän lainatoimen toteuttamiseen. Kantaja vetoaa myös siihen, että Bankia on tällä toimella hankkinut vaikutusvaltaa Fundación Valenciaan ja välillisesti kantajaan. Fundación Valencian hallussa olevien kantajan osakkeiden panttaaminen Bankian hyväksi takasi lisäksi sen, että Bankialla on veto-oikeus kaikkiin hankkeisiin, jotka koskevat seuran osakkeiden myöhempää luovuttamista. Tästä on kantajan mukaan osoituksena Bankian osallistuminen neuvotteluihin, joita käytiin siitä, että Meriton ostaa kantajan vuonna 2014 (ks. riidanalaisen päätöksen 24–28 perustelukappale), erityisesti sen taloudellisten etujen suojaamiseksi, kun otetaan huomioon se, että Bankia oli seuran pääasiallinen velkoja.

144 Vastausvaiheessa kantaja toteaa, että jos oletetaan, että komission tekemä arvio panttauksen arvosta on oikea, toimenpiteillä 1 ja 4 on rajattu kantajan maksukyvyttömyyden riskiä ja siitä aiheutuvaa riskiä Bankialle, joka oli sen tärkein velkoja.

145 Kantaja kiistää lopuksi sen, että sen myyminen vuonna 2014 olisi johtanut toimenpiteisiin 1 ja 4 sisältyvien tukien siirtymiseen uudelle enemmistöosakkaalle eli Meritonille. Kantaja väittää siten, että koska ostaja on hankkinut tuensaajayrityksen markkinahintaan, Fundación Valenciaa myyjänä tai Bankiaa on pidettävä todellisena tuensaajana.

146 Heti alkuun on muistutettava, että kantajan nyt käsiteltävän kanneperusteen tueksi esittämät argumentit tutkitaan vain siltä osin kuin ne koskevat toimenpiteen 4 edunsaajaa (ks. edellä 141 kohta).

147 Kuudennessa kanneperusteessaan kantaja väittää aluksi lähinnä, että toimenpiteen 4 edunsaaja on Bankia joko yksinomaisesti tai yhtenä toimenpiteen edunsaajana (ensimmäinen osa). Kantaja väittää tämän jälkeen, että kun otetaan huomioon sen myyminen vuonna 2014 markkinahintaan, tuki siirtyi myyjälle eli tässä tapauksessa Fundación Valencialle tai Bankialle yhdessä säätiön kanssa tai yksinomaisesti eikä Meritonille (toinen osa).

148 Tässä vaiheessa on tutkittava kanneperusteen ensimmäinen osa, joka koskee sitä, kuka oli edunsaaja tukitoimenpiteen myöntämisajankohtana. Toista osaa, joka koskee tuen mahdollista siirtymistä samaan aikaan kuin kantaja myytiin, on tarvittaessa tutkittava vasta myöhemmässä vaiheessa määritettäessä sitä, miltä yritykseltä tuki on perittävä takaisin. Väitettä, jonka kantaja on esittänyt jo hallinnollisessa menettelyssä, on lisäksi tarkasteltu kyseisessä vaiheessa myös riidanalaisessa päätöksessä (ks. riidanalaisen päätöksen 129 ja 130 perustelukappale).

149 Käsiteltävässä asiassa riidanalaisen päätöksen kuudennesta kahdeksanteen perustelukappaleesta ilmenee, että toimenpide 1 muodostuu takauksesta, joka on myönnetty sellaisen lainan kattamiseksi, jolla on tarkoitus rahoittaa kantajan pääoman korottaminen. Riidanalaisen päätöksen 12 perustelukappaleesta ilmenee, että toimenpiteen 4 tarkoituksena on korottaa näin myönnettyä takausta sen lisäluoton kattamiseksi, jolla on tarkoitus maksaa erääntynyt pääoma, korot ja kustannukset, jotka johtuivat mainitun lainan osalta alun perin laaditun maksuaikataulun mukaan erääntyneiden korkomaksujen laiminlyönnistä.

150 Tältä osin on todettava, että SEUT 107 artiklassa kielletään valtion myöntämä taikka valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki tekemättä eroa sen mukaan, onko tukiin liittyvät edut myönnetty suoraan vai välillisesti (tuomio 4.3.2009, Italia v. komissio, T-424/05, ei julkaistu, EU:T:2009:49, 108 kohta). Komissio voi siten tuensaajaa määrittäessään ottaa huomioon käyttötarkoituksen, josta on mahdollisesti päätetty toimenpiteen myöntämishetkellä. Tällaisessa tapauksessa on erityisesti mahdollista, että tuensaaja ei ole henkilö, joka on ottanut takauksen kohteena olevan lainan (ks. vastaavasti tuomio 3.7.2003, Belgia v. komissio, C-457/00, EU:C:2003:387, 56 ja 57 kohta). Valtiontuen saajan määrittämiseksi on loppujen lopuksi yksilöitävä yritykset, jotka ovat saaneet valtiontuesta todellista etua (tuomio 3.7.2003, Belgia v. komissio, C-457/00, EU:C:2003:387, 55 kohta).

151 Esillä olevassa asiassa komissio on todennut riidanalaisen päätöksen 7 ja 68 perustelukappaleessa, että IVF:n myöntämän takauksen tavoitteena, sellaisena kuin se ilmenee IVF:n päätöksestä myöntää mainittu takaus, oli taata Fundación Valencialle laina, joka oli tarkoitettu yksinomaan kantajan pääoman korotuksen rahoittamiseen. Kantaja ei kiistä tältä osin sitä, että IVF:n myöntämää takausta voitiin soveltaa vain, jos takauksen kohteena oleva laina käytettiin takauksen myöntämisestä tehdyssä päätöksessä mainittuihin tarkoituksiin eli osallistumiseen kantajan osakepääoman korottamiseen. Lisäksi on selvää, että takauksen kohteena olevalla lainalla saadut summat on todella käytetty kantajan pääomapohjan vahvistamiseen.

152 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee erityisesti toimenpiteen 4 osalta – eikä kantaja ole tätä kiistänyt –, että sillä pyrittiin yksinomaan siihen, että Fundación Valencia voi jatkaa niiden velvoitteiden täyttämistä, jotka sillä oli alun perin otetun lainan perusteella. Kyseisen lainan ainoana tarkoituksena oli kuitenkin mahdollistaa Fundación Valencian osallistuminen kantajan päättämään osakepääoman korottamiseen, kuten edellä 151 kohdassa on huomautettu.

153 Tästä seuraa, että komissio on perustellusti katsonut, että kantaja oli toimenpiteen 4 edunsaaja.

154 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan esittämillä muilla argumenteilla.

155 Ensinnäkin on huomautettava, että se, että Bankia voi olla ”yksi” asianomaisen toimenpiteen ”edunsaajista” tai välillinen edunsaaja, ei sellaisenaan kyseenalaista toteamusta, jonka mukaan myös kantaja on hyötynyt toimenpiteestä. Kuten kantaja toteaa perustellusti kirjelmissään, sama toimenpide voi asettaa jonkun yrityksen suoraan ja jonkun toisen yrityksen välillisesti parempaan asemaan (ks. vastaavasti tuomio 13.6.2002, Alankomaat v. komissio, C-382/99, EU:C:2002:363, 61 ja 62 kohta). Tästä seuraa, että kantajan argumentaatio, jolla pyritään osoittamaan, että Bankia on välillisesti hyötynyt toimenpiteen 4 myöntämisestä, on hylättävä tehottomana.

156 On joka tapauksessa todettava, että takauksen kohteena olevan lainan myöntämisehdoista tai sen korottamisen ehdoista vuonna 2010 ei ilmene, että laina oli tarkoitettu kantajan Bankialta aiemmin ottamien lainojen takaisinmaksuun. Tästä seuraa, että toisin kuin kantaja väittää, IVF:n takaus ei välttämättä ole pienentänyt Bankialle jo olemassa olevien saatavien perusteella aiheutunutta riskiä.

157 Toiseksi on todettava, ettei kantaja ole osoittanut, että takauksen kohteena olevasta lainasta saatu korvaus pääoman ja korkojen maksamisella voisi sisältää tukea, koska kantaja tyytyy väittämään, että sovellettu korkokanta, joka on vähintään 6 prosenttia, oli ”korkea”.

158 Kolmanneksi on huomautettava, että Bankian väitetysti saama vaikutusvalta kantajaan ja kantajan osakkeiden myöhempään jälleenmyyntiprosessiin ei riipu toimenpiteiden 1 ja 4 myöntämisehdoista. IVF:n päätöksestä myöntää takaus ja 5.11.2009 tehdystä takaussopimuksesta, sellaisena kuin se on muutettuna 10.11.2010, ei tältä osin ilmene, että riidanalaisen takauksen myöntäminen edellytti sitä, että Bankia saa laajemman määräysvallan kantajan toimintaan. Kantaja ei myöskään osoita millään tavoin, että tällainen vaikutusvalta voisi sellaisenaan merkitä etua, joka kuuluu SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, eikä se myöskään esitä seikkoja, joilla pyritään osoittamaan, että kyseessä on suhteeton vastike Fundación Valencialle myönnetystä lainasta.

159 Edellä esitetyn perusteella kuudennen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen väitettyjen tukien soveltuvuutta tutkittaessa

160 Kantajan nyt käsiteltävän kanneperusteen tueksi esittämät argumentit toistetaan jäljempänä ja niitä tutkitaan vain siltä osin kuin ne koskevat toimenpiteen 4 soveltuvuutta sisämarkkinoille.

161 Kantaja katsoo aluksi, että pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 3.3 kohdassa esitettyä tuen ainutkertaisuuden edellytystä ei ole jätetty noudattamatta, koska kantaja ei ole saanut toimenpiteestä 4 hyötyä, kun otetaan huomioon se, ettei se ole saanut mitään summaa toimenpiteen toteuttamisen jälkeen. Kantajan tilanne on lisäksi ollut huomattavasti parempi mainitun toimenpiteen toteuttamisajankohtana. Lopuksi kantaja katsoo, että komission aiempien päätösten ja suuntaviivojen sekä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella oli katsottava, että toimenpiteet 1 ja 4 muodostivat yhden ja saman toimen, joka kuului yhtenä kokonaisuutena pidettävään rakenneuudistusstrategiaan, mikä oikeutti soveltamaan pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 73 kohdassa tarkoitettua poikkeusta silloin, kun kyse on poikkeuksellisista ja odottamattomista tilanteista, joista yritys ei itse ole vastuussa.

162 Nyt käsiteltävässä tapauksessa komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 124 perustelukappaleessa, ettei toimenpiteen 4 osalta ole noudatettu tuen ainutkertaisuuden periaatetta, jonka mukaan yritys, joka on saanut kymmenen viime vuoden aikana pelastamis- tai rakenneuudistustukea, ei ole tukikelpoinen. Komissio hylkää samassa perustelukappaleessa Espanjan kuningaskunnan argumentaation siitä, että

toimenpiteet 1 ja 4 on katsottava yhtenä kokonaisuutena pidettäväksi tukitoimenpiteeksi, koska toimenpidettä 4 ei ollut harkittu eikä suunniteltu toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana vaan siitä oli päätetty ad hoc 26.8.2010 erääntyneiden takauksen kohteena olevan lainan korkojen maksun laiminlyönnin kattamiseksi. Komissio täsmentää lisäksi riidanalaisen päätöksen 98 perustelukappaleessa, että Espanjan kuningaskunta tai muut asianomaiset osapuolet eivät ole esittäneet hallinnollisen menettelyn aikana huomautuksia, jotka koskevat nimenomaisesti toimenpiteen 4 soveltuvuutta sisämarkkinoille. Ne eivät ole väittäneet etenkään, että toimenpiteen 4 myöntämisen yhteydessä olisi esitetty rakenneuudistussuunnitelma tai sitä olisi muutettu.

163 Unionin yleinen tuomioistuin huomauttaa heti alkuun, että lähtökohtaan, johon riidanalaisen päätöksen 124 perustelukappaleessa esitetty toteamus siitä, että toimenpiteellä 4 loukataan tuen ainutkertaisuuden periaatetta, perustuu, liittyy virheitä, koska ensimmäisen kanneperusteen tutkinnasta ilmenee, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen luonnehtiessaan toimenpiteen 1 valtiontueksi (ks. edellä 138 kohta). Tuen ainutkertaisuuden periaatteeseen vetoaminen ei näin ollen voi olla esteenä sille, että toimenpidettä 4 pidetään SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisena.

164 Tämän jälkeen on korostettava samanaikaisesti, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on niin, että jotta vaikeuksissa oleville yrityksille tarkoitetut tuet voidaan todeta SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan mukaisiksi, tukien on liityttävä sellaiseen rakenneuudistussuunnitelmaan, jolla pyritään supistamaan tai suuntaamaan uudelleen näiden yritysten toimintaa (ks. tuomio 22.3.2001, Ranska v. komissio, C-17/99, EU:C:2001:178, 45 kohta; tuomio 11.6.2009, ACEA v. komissio, T-297/02, EU:T:2009:189, 137 kohta ja tuomio 11.6.2009, ASM Brescia v. komissio, T-189/03, EU:T:2009:193, 116 kohta; ks. myös vastaavasti tuomio 11.6.2009, AEM v. komissio, T-301/02, EU:T:2009:191, 141 kohta).

165 Ensimmäiseksi siitä, ettei kantaja ole riitauttanut hyväksyttävästi sitä, että toimenpide 4 on luonnehdittu valtiontueksi (ks. edellä 50 kohta), seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen on katsottava, ettei mainittu luonnehdinta eivätkä sen tueksi riidanalaisessa päätöksessä esitetyt toteamukset ole käsittelyn kohteena. Nyt käsiteltävää kanneperustetta tutkittaessa on näin ollen nojauduttava siihen lähtökohtaan, että toimenpide 4 on vaikeuksissa olevalle yritykselle myönnettyä valtiontukea.

166 Riidanalaisesta päätöksestä ilmenee toiseksi, että toimenpiteen 4 myöntämisen yhteydessä ei ole laadittu mitään rakenneuudistussuunnitelmaa, eikä kantaja ole tätä kiistänyt (ks. edellä 162 kohta).

167 Kantaja väittää kuitenkin Espanjan kuningaskunnan hallinnollisen menettelyn aikana esittämän tavoin, että toimenpiteet 1 ja 4 muodostivat yhden ja saman toimen, joka kuului yhtenä kokonaisuutena pidettävään rakenneuudistusstrategiaan. Vaikka tällä argumentaatiolla ei ole nyt kohdetta siltä osin kuin sillä pyritään kyseenalaistamaan tuen ainutkertaisuuden periaatteen loukkaaminen toimenpiteen 4 myöntämisen yhteydessä – koska tämän loukkaamisen toteaminen perustuu virheelliseen lähtökohtaan, kuten edellä 163 kohdassa on todettu – se on edelleen merkityksellinen sen määrittämiseksi, voidaanko toimenpiteen 4 katsoa olevan osa rakenneuudistussuunnitelman eli tässä tapauksessa vuoden 2009 toukokuussa laaditun elinkelpoisuuden palauttamista koskevan suunnitelman täytäntöönpanoa.

168 Unionin tuomioistuin on tältä osin jo todennut, ettei voida sulkea pois sitä, että useampia valtion peräkkäisiä toimia on pidettävä SEUT 107 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi yhtenä ainoana toimena. Näin voi olla erityisesti silloin, kun peräkkäisillä toimilla on muun muassa niiden aikajärjestyksen, niiden tavoitteen ja yrityksellä näiden toimien toteuttamishetkellä olevan tilanteen suhteen niin läheiset yhteydet keskenään, että on mahdotonta erottaa niitä toisistaan (tuomio 4.6.2015, komissio v. MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 97 kohta).

169 Käsiteltävässä asiassa on aluksi todettava, että toimenpiteitä 1 ja 4 ei ole toteutettu samanaikaisesti, vaan näiden kahden takauksen myöntämisen välillä on kulunut yli vuosi. Kantaja ei ole myöskään kiistänyt sitä, että toimenpiteen 4 yhteydessä päätettyä takauksen korottamista ei ollut harkittu

toimenpidettä 1 myönnettäessä eikä se kuulunut elinkelpoisuuden palauttamista koskevan vuoden 2009 toukokuun suunnitelman piiriin. Lisäksi on todettava, että toimenpide 4 toteutettiin niiden taloudellisten seurausten kattamiseksi, joita Fundación Valencian syyksi luettavasta takauksen kohteena olevan lainan maksuerän maksamatta jättämisestä aiheutui. Tältä osin tavoite, jonka mukaan Fundación Valencian on voitava vastata kyseisen maksun laiminlyönnin taloudellisista seurauksista, ja alkuperäinen tavoite, joka koskee uuden pääoman sijoittamista kantajaan, liittyvät tosin toisiinsa, koska maksu on laiminlyöty sellaisen lainan takaisinmaksun yhteydessä, joka on myönnetty kyseisen uuden pääomasijoituksen rahoittamiseksi. On kuitenkin niin, että – kuten kantaja itse toteaa – toimenpiteen 4 tarkoitus eroaa toimenpiteen 1 tarkoituksesta siltä osin kuin sillä pyritään ensisijaisesti kattamaan se, että Fundación Valencia maksaa kyseisestä maksun laiminlyönnistä johtuvat erääntyneet pääoman, korot ja kulut, mikä puolestaan seurasi kantajan mukaan siitä, että Fundación Valencia ei voinut luovuttaa ajoissa kantajan osakepakettia. Kantajan tilanteesta kyseessä olevien toimien ajankohtana on lopuksi otettava huomioon se, että osakepääomaa oli jo korotettu toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana, minkä seurauksena kantajan taloudellinen tilanne kyseisenä ajankohtana poikkesi sen tilanteesta toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana.

170 Komission arvioinnissa, jonka mukaan toimenpiteiden 1 ja 4 ei voida katsoa olevan osa yhtä ja samaa toimea, ei siis ole tehty virheitä.

171 Tästä seuraa, että toteamus, jonka mukaan toimenpide 4 ei liittynyt rakenneuudistussuunnitelmaan, on vahvistettava, mistä seuraa edellä 164 kohdassa mainitun oikeuskäytännön valossa, ettei sitä voida pitää SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella sisämarkkinoille soveltuvana.

172 Tätä päätelmää ei voida kumota millään muulla kantajan esittämällä argumentilla.

173 Ensinnäkin sen argumentin osalta, jonka mukaan kantajan taloudellinen tilanne oli väitetysti parantunut huomattavasti tilikauden 2008–2009 ja tilikauden 2009–2010 välillä, on viitattava edellä 50 kohdassa esitettyyn toteamukseen, jonka mukaan sitä, että kantaja on riitauttanut toimenpiteen 4 luonnehtimisen valtiontueksi, ei voida ottaa tutkittavaksi, ja katsottava tämän johdosta, ettei tämän luonnehdinnan taustalla olevan perustelun, jonka mukaan kantaja oli mainitun toimenpiteen myöntämispäivänä vaikeuksissa oleva yritys (ks. edellä 165 kohta), voida katsoa olevan riidanalainen. Näin ollen vetoaminen kantajan taloudellisen tilanteen paranemiseen, vaikka oli selvää, että kantaja oli vaikeuksissa, on tehoton. Kantajan argumentaatio on joka tapauksessa erityisen suppea, ja siinä tyydytään olennaisilta osin viittaamaan riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleessa esitettyihin taloudellisiin indikaattoreihin. Sillä ei näin ollen voida kumota toteamusta, jonka mukaan kantaja oli toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana vaikeuksissa oleva yritys.

174 Toiseksi kantaja väittää, ettei se ole saanut mitään summaa takauksen korottamisen tai toimenpiteen 4 yhteydessä annetun uuden luoton kanssa, koska ne hyödyttivät sen mukaan Fundación Valenciaa. Tältä osin riittää, kun todetaan, että se, että kantaja on riitauttanut komission arvioinnit, jotka koskevat sitä, kuka oli toimenpiteen 4 edunsaaja, on jo hylätty kuudetta kanneperustetta tutkittaessa.

175 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste, joka perustuu syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen

176 Kantaja moittii komissiota siitä, että tämä on kohdellut samalla tavalla riidanalaisen päätöksen kohteena olevien kolmen ammattilaisjalkapalloseuran tilanteita, vaikka niiden tilanteet poikkeavat toisistaan huomattavasti.

177 Kantaja korostaa Fundación Hérculesin osalta, ettei tämä ole milloinkaan maksanut takaisin IVF:n takaamaa lainaa. Kantaja huomauttaa Fundación Elchen osalta, että huolimatta IVF:n kahdesta kahta eri lainaa koskevasta takauksesta komissio katsoi, että esillä olevassa asiassa oli kyse vain yhdestä

tukitoimenpiteestä. Kumpikaan kahdesta muusta seurasta ei ole esittänyt pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivoissa tarkoitettuja rakenneuudistussuunnitelmaa, investointisuunnitelmaa tai vastasuoritteita.

178 Kantaja vertaa lisäksi riidanalaista päätöstä valtiontuesta SA.41612 – 2015/C (ex SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN)), jonka Alankomaat on toteuttanut Maastrichtin MVV-nimisen ammattilaisjalkapalloseuran hyväksi, 4.7.2016 annettuun komission päätökseen (EU) 2016/1847 (EUVL 2016, L 282, s. 53), ja korostaa sitä, että viimeksi mainitussa asiassa komissio oli yksilöinyt yhden ainoan toimenpiteen, vaikka kyseessä olevat viranomaiset olivat toteuttaneet useita toimenpiteitä. Kantaja tukeutuu myös näissä kahdessa asiassa oleviin eroihin, jotka koskevat pienen ja keskisuuren yrityksen luonnehdinnan käyttämistä sekä pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivoissa esitettyjen soveltuvuutta koskevien kriteerien soveltamista.

179 Aluksi on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate tai syrjintäkiellon periaate edellyttävät, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (ks. tuomio 14.4.2005, Belgia v. komissio, C-110/03, EU:C:2005:223, 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

180 Kantaja moittii nyt käsiteltävällä kanneperusteella komissiota yhtäältä siitä, että tämä on loukannut syrjintäkiellon periaatetta hyväksyessään erillisellä päätöksellä alankomaalaiselle jalkapalloseuralle MVV:lle myönnetyn tuen, vaikka se on kieltänyt kantajalle väitetysti samoissa olosuhteissa myönnetyt tuet, ja toisaalta siitä, että tämä on loukannut samaa periaatetta kohdellessaan samalla tavalla riidanalaisen päätöksen kohteena olevien kolmen seuran erilaisia tilanteita.

181 Ensinnäkin on huomautettava syrjinnästä, joka seuraa väitetysti siitä, että kantajaa on kohdeltu riidanalaisessa päätöksessä eri tavalla kuin MVV-seuraa edellä 178 kohdassa mainitussa päätöksessä, että komission sellaisen päätöksen laillisuutta, jossa todetaan, ettei uusi tuki täytä kyseisen poikkeuksen soveltamisedellytyksiä, on arvioitava yksinomaan SEUT 107 artiklan 3 kohdan c alakohdan yhteydessä eikä komission aikaisemman päätöskäytännön valossa. Valtiontuen käsitettä ja välttämättömiä edellytyksiä, joilla taataan tuensaajan elinkelpoisuuden palautuminen, sovelletaan objektiiviseen tilanteeseen, joka arvioidaan ajankohtana, jolloin komissio tekee päätöksensä. Syyt, joiden vuoksi komissio on arvioinut tilannetta eri tavalla aikaisemmassa päätöksessä, eivät siis saa vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuden arviointiin (tuomio 17.7.2014, Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. komissio, T-457/09, EU:T:2014:683, 368 kohta ja tuomio 11.12.2014, Itävalta v. komissio, T-251/11, EU:T:2014:1060, 125 kohta).

182 Tästä seuraa, ettei kantaja voi tehokkaasti tukeutua ratkaisuun, johon komissio on päätynyt edellä 178 kohdassa mainitussa päätöksessä, ja päätellä tästä, että syrjintäkiellon periaatetta on loukattu. Kuten komissio perustellusti toteaa, MVV-seura kuului joka tapauksessa pienten ja keskisuurten yritysten ryhmään sekä sen oikeudellisen muodon että sen työntekijöiden lukumäärän ja liikevaihdon perusteella, mikä erottaa sen kantajasta, joka ei sitä paitsi väitä unionin yleisessä tuomioistuimessa, että se itse kuuluisi tähän ryhmään. Pelkästään tämä seikka vaikuttaa kuitenkin pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen nojalla sovellettaviin soveltuvuutta koskeviin kriteereihin ja erityisesti tarpeeseen esittää vastasuoritteita. Näin ollen kantajan ja MVV-seuran tilanteet eivät ole rinnastettavissa toisiinsa.

183 Toiseksi on todettava syrjinnästä, joka johtuu väitetysti riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettujen kolmen seuran erilaisiksi väitettyjen tilanteiden kohtelemisesta samalla tavalla, että kantajan esittämät seikat eivät voi johtaa sellaisen eron tekemiseen, joka estää sen, että kolmen seuran tilanteita kohdellaan samalla tavalla, kun otetaan huomioon, että komissio soveltaa nyt käsiteltävässä asiassa kaksia puitteita – todetakseen tuen olemassaolon ja tämän jälkeen tutkiakseen sen soveltuvuuden –,

joista se ei lähtökohtaisesti voi poiketa, jottei se nimenomaan loukkaisi yhdenvertaisen kohtelun periaatetta (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2005, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211 kohta).

184 Näin ollen aluksi se, että Fundación Hércules ei Fundación Valenciasta poiketen ole maksanut takauksen kohteena olevaa lainaa takaisin, liittyy kyseessä olevan tukitoimenpiteen myöntämisen jälkeisiin tapahtumiin. Kyse ei siis ollut tiedosta, joka oli käytettävissä ajankohtana, jolloin IVF sitoutui takaamaan Fundación Hérculesille myönnetyn lainan. Kantaja ei ole myöskään väittänyt, että kyseinen seikka liittyisi kehitykseen, joka oli ennakoitavissa heti kyseessä olevan takauksen myöntämisestä lukien. Tämä seikka ei siis sellaisenaan voi olla esteenä sille, että komissio pitää kantajan ja Hércules Club de Fútbolin, SADin tilanteita yksityisen markkinataloustoimijan testiä sovellettaessa samankaltaisina komission takauksia koskevassa tiedonannossa täsmentämien kriteerien perusteella.

185 Kantaja ei myöskään selitä, miltä osin se, että IVF myönsi Fundación Elchelle kaksi takausta kahdelle eri lainalle, olisi erottava tekijä, joka estää sen, että kantajaa itseään ja Elche Club de Fútbol, SADia kohdellaan samalla tavalla.

186 Lopuksi on huomautettava riidanalaisessa päätöksessä tarkoitettujen kahden muun seuran hyväksi toteutettujen toimenpiteiden soveltuvuuden tutkinnasta, että komissio on hyvinkin ottanut huomioon sen, että kyseiset seurat eivät olleet esittäneet rakenneuudistussuunnitelmaa eivätkä ehdottaneet vastasuoritteita, mikä ilmenee selvästi riidanalaisen päätöksen 113 ja 118 perustelukappaleesta, joissa todetaan, ettei kumpikaan näistä seuroista ollut täyttänyt pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 34 ja 38 kohdassa asetettuja edellytyksiä. Samalla otetaan huomioon kantajaa koskevat tosiseikat, joiden perusteella päätellään, että sen vuoksi, että kyseiset tosiseikat eivät olleet riittäviä, – muttei sen vuoksi, ettei niitä olisi otettu huomioon – myöskään mainitut edellytykset eivät olleet täyttyneet kantajan osalta. Näin ollen se, että kantajan ja kyseessä olevien kahden muun seuran tilanteiden välillä havaitut erot ovat lopulta johtaneet samanlaiseen kohteluun, on objektiivisesti perusteltua.

187 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että seitsemäs kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen tuen määrän laskennassa

188 Kantaja, jota Espanjan kuningaskunta tukee, moittii komissiota siitä, ettei tämä ole arvioinut oikein Fundación Valencian IVF:lle tarjoamien vastatakausten arvoa. Se väittää näin ollen, että mainitulla säätiöllä vakuutena olleet kantajan osakkeet olivat viitekorkoja koskevan tiedonannon luokittelun mukaan vähintäänkin ”normaaleja”, minkä seurauksena takaisin perittävien tukien määrä pienenee ainakin kuudella miljoonalla eurolla. Kantaja vetoaa vastauksessa yhtäältä ostohintaan, jonka muut yksityiset merkitsijät maksoivat, kun sen pääomaa korotettiin vuonna 2009, ja toisaalta arvostukseen, jonka sen tätä oikeudenkäyntiä varten valtuuttamat konsultit ovat tehneet siitä niin sanotulla vertaisarvoihin perustuvalla menetelmällä vertailukelpoisiksi kuvattujen seurojen otoksen perusteella. Se toteaa vielä, että vaikka oletetaan, että nämä osakkeet on arvostettava yksinomaan sen tilinpäätösten perusteella, Fundación Valencian pääomasijoitus on otettava huomioon. Kantaja viittaa lisäksi useisiin takaussopimuksessa oleviin lykkääviin ehtoihin, joiden tarkoituksena on antaa IVF:lle tiettyjä lisävakuutuksia.

189 Komissio väittää, ettei mikään kantajan esittämä seikka kyseenalaista riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa esitettyjä toteamuksia, kun otetaan huomioon hallinnollisen menettelyn aikana käytettävissä olleet tiedot. Se katsoo tältä osin, että seuran tappioiden vuoksi osakkeiden arvo on muuttunut käytännössä olemattomaksi. Se toteaa vielä, että kyseisillä osakkeilla olisi ollut arvoa vain, jos kantaja ei olisi ollut vaikeuksissa tai jos sillä olisi ollut uskottavia mahdollisuuksia ennalleen palautumiseen. Niiden yksityisten osakkeenomistajien maksama hinta, jotka ovat merkinneet vuoden 2009 pääomankorotukseen kuuluvat osakkeet, ei ole merkityksellinen, kun otetaan huomioon kyseisen merkitsemisen asiayhteys ja merkitsijöiden todennäköinen luonne. Komission mukaan ei ole missään

tapauksessa uskottavaa, että kantajan osakkeet – olettaen, ettei niiden arvo ole nolla – kattavat vähintään 40 prosenttia lainasta, kuten viitekorkoja koskevassa tiedonannossa edellytetään, jotta vakuus olisi ”normaali”. Komissio väittää lisäksi, että näiden osakkeiden arvosta on tarvittaessa vähennettävä niiden kantajan omaisuuserien arvo, jotka on jo annettu vakuudeksi sille ennen osakepääoman korottamista myönnettyjen lainojen yhteydessä.

190 Käsiteltävässä asiassa komissio toteaa riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa IVF:lle pantattujen kantajan osakkeiden arvosta seuraavaa:

”[Riidanalainen laina] oli – – arvopaperistettu antamalla [Valencia CF:stä] hankitut osakkeet pantiksi. [Valencia CF] ol[i] kuitenkin vaikeuksissa, mikä tarkoitti, että [s]en toiminta oli tappiollista, [ei]kä [se] oll[u]t laatin[u]t uskottavia elinkelpoisuuden palauttamissuunnitelmia osoittaakseen, että [s]en toiminta saataisiin tuottamaan voittoa osakkeenomistajille. Siksi [Valencia CF:n] tappiot sisältyivät [s]en osakkeiden arvoon, minkä vuoksi osakkeiden arvo lainan vakuutena oli lähellä nollaa.”

191 Tämän kanneperusteen yhteydessä kantaja riitauttaa päätelmät, jotka komissio on tehnyt Fundación Valencian kantajan osakkeita koskevalla pantilla tarjoaman vastatakauksen arvosta, ja väittää, että käytetystä arvostusmenetelmästä riippumatta pantiksi annetut osakkeet vastaavat viitekorkoja koskevassa tiedonannossa tarkoitettua vähintään ”normaalia” vakuutta. Kantajan kirjelmissään tarkoittamat kolme arvostusmenetelmää perustuvat ensinnäkin yksityisten merkitsijöiden vuonna 2009 maksamaan ostohintaan vertaamiseen, toiseksi vertaisarvoihin perustuvan menetelmän soveltamiseen vertailukelpoisiksi kuvattujen seurojen otoksen perusteella ja kolmanneksi sen taloudellisen tilanteen arvioimiseen.

192 Aluksi on tutkittava kantajan arvostelu, joka koskee komission riidanalaisessa päätöksessä omaksumaa kantajan osakkeiden arvostusmenetelmää, joka perustuu kantajan taloudellisen tilanteen arvioimiseen (ks. edellä 190 kohta).

193 Tältä osin unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta, joka kohdistuu komission tekemään arviointiin vastatakauksen arvosta tuen tarkan määrän laskennan yhteydessä, on luonteeltaan samanlaista kuin edellä 59 kohdassa mainittu valvonta.

194 Ei ole myöskään tarpeen lausua komission toissijaisesta argumentista, jonka mukaan ei ole uskottavaa, että kyseessä olevan osakkeet kattavat vähintään 40 prosenttia lainasta, koska riidanalainen päätös ei perustu tällaiseen perusteluun vaan päätelmään, jonka mukaan osakkeiden arvo on ehdottomasti ”lähellä nollaa”. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on näet niin, että päätöksen itsessään on oltava riittävä eikä sen perusteluina voida pitää sellaisia selityksiä, jotka on annettu jälkeenpäin kyseistä päätöstä koskevan kanteen jo ollessa unionin tuomioistuinten käsiteltävänä (tuomio 12.12.1996, Rendo ym. v. komissio, T-16/91, EU:T:1996:189, 45 kohta; tuomio 12.9.2007, Olympiaki Aeroporia Ypiresies v. komissio, T-68/03, EU:T:2007:253, 254 kohta ja tuomio 16.9.2013, Wabco Europe ym. v. komissio, T-380/10, EU:T:2013:449, 107 kohta).

195 Tämän jälkeen on muistutettava, että kantajan arvostelu kohdistuu komission väitetysti virheellisiin arviointeihin, jotka koskevat 92,4 miljoonan euron suuruisen vuonna 2009 toteutetun pääomankorotuksen vaikutusta kantajan taloudelliseen tilanteeseen ja näin ollen sen osakkeiden arvoon.

196 Aluksi on muistutettava, että unionin yleinen tuomioistuin tutkii kantajan argumentaation vain siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4 (ks. edellä 141 kohta). Vuoden 2009 pääomankorotuksesta oli kuitenkin jo päätetty ja liikkeeseen lasketut uudet osakkeet oli merkitty mainitun toimenpiteen myöntämisajankohtana eli 10.11.2010. Nämä tapahtumat ilmenivät tilikaudelta 2009/2010 laadituista kantajan tilinpäätöksistä, jotka on esitetty riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleessa ja joista ilmenee, että tilinpäätöspäivänä sen yhtiöpääoma oli edelliseen tilikauteen verrattuna noussut 9,2

miljoonasta eurosta 101,7 miljoonaan euroon ja sen oma pääoma oli noussut -33,3 miljoonasta eurosta 57,3 miljoonaan euroon. Lisäksi sen tulos ennen veroja oli kasvanut -59,2 miljoonasta eurosta 17,9 miljoonaan euroon.

197 Edellä esitetyistä toteamuksista on pääteltävä, että riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa esitetty komission väite, joka on toistettu edellä 190 kohdassa ja jonka mukaan kantajan toiminta oli tappiollista, ei pidä paikkaansa, koska toimenpiteen 4 myöntämistä välittömästi edeltänyt tilikausi oli nimenomaan voitollinen.

198 Lisäksi kantajan oma pääoma tilikauden 2009/2010 päättyessä oli huomattava, riidanalaisen päätöksen mukaan noin 57,3 miljoonaa euroa. Vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimien yhteydessä esittämään kysymykseen komissio väittää, että toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana ”seuran velvoitteet olivat suuremmat kuin sen varat”. Siltä osin kuin komissio tarkoittaa tällä sitä, että seuran velka ylittää sen kokonaisvarat, on todettava, ettei tämän väitteen tueksi ole esitetty mitään todisteita ja että komissio, joka on istunnossa myöntänyt, että kantajan nettovarallisuus kyseisenä ajankohtana oli positiivinen, on itse väittänyt toisin. Komissio vetoaa edelleen kyseisessä vastauksessa siihen, että tilikaudella 2008/2009 kirjatut tappiot olivat kaksi kolmasosaa vuoden 2009 pääomankorotuksen määrästä, ja saman tilikauden päättyessä todettu negatiivinen oma pääoma vastasi noin kolmasosaa kyseisestä määrästä. On kuitenkin huomautettava, ettei kyseisellä seikalla kyseenalaisteta toteamusta, jonka mukaan kantajan oma pääoma oli viimeisen ennen toimenpiteen 4 myöntämistä päättyneen tilikauden päättyessä 57,3 miljoonaa euroa.

199 Komissio on korostanut istunnossa sitä, että kantaja toteutti ”tappiollisia liiketoimia”, sitä, ettei luotettavaa rakenneuudistussuunnitelmaa ollut, ja – olettaen, että kyseiseen suunnitelmaan voidaan vedota – sitä, että mainitun suunnitelman täytäntöönpano perustui joka tapauksessa neljän ensimmäisen vuoden osalta tappioiden syntymiseen, ja kaiken tämän johdosta oli perusteltua katsoa, että kantajan osakkeiden arvo oli lähellä nollaa. On kuitenkin muistutettava, että ennen toimenpiteen 4 myöntämistä päättynyt tilikausi oli voitollinen, mikä yhtäältä mitätöi komission väitteen, jonka mukaan kantaja toteutti vain ”tappiollisia liiketoimia”, ja toisaalta suhteuttaa elinkelpoisuuden palauttamista koskevassa vuoden 2009 suunnitelmassa aikaisemmin tehtyjen ennusteiden merkityksellisyyttä.

200 Riidanalaisen päätöksen 76 perustelukappaleesta ilmenee lopuksi, että kantajan luonnehtiminen vaikeuksissa olevaksi yritykseksi toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana perustuu rajallisempiin indisioihin kuin ne, jotka komissio on ottanut huomioon toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana, minkä vuoksi komissio on lisäksi soveltanut ensin mainittuun toimenpiteeseen ainoastaan pelastamis- ja rakenneuudistussuuntaviivojen 11 kohdassa mainittuja kriteereitä, vaikka se on katsonut, että sekä mainittujen suuntaviivojen 10 kohtaa että 11 kohtaa oli sovellettava viimeksi mainittuun toimenpiteeseen (ks. edellä 64 ja 65 kohta). Siellä missä komissio on tukeutunut kantajan osalta tappioiden olemassaoloon, liikevaihdon pienenemiseen, negatiiviseen omaan pääomaan ja kantajan velkaantumisasteeseen päätelläkseen tämän perusteella, että kantaja oli vaikeuksissa toimenpiteen 1 myöntämisajankohtana, ainoastaan tämä viimeksi mainittu tekijä sekä ”liikevoitto – – lähellä nollaa” tukevat siten komission esittämää päätelmää kantajan tilanteesta toimenpidettä 4 myönnettäessä.

201 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, että seikat, joihin komission riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa tekemät päätelmät, jotka koskevat kantajan osakkeiden arvoa, joka oli toimenpiteen 4 myöntämisajankohtana ”lähellä nollaa”, perustuvat, ovat osittain virheellisiä, koska kyseisen toimenpiteen myöntämistä edeltänyt tilikausi oli voitollinen. On myös katsottava, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se on esittänyt mainitussa 93 perustelukappaleessa toimenpiteiden 1 ja 4 osalta yhteiset perustelut päätelläkseen, että kantajan osakkeiden arvo oli ”lähellä nollaa”, ottamatta huomioon merkityksellisiä tekijöitä eli sitä, että toimenpiteen 4 myöntämistä edeltävänä tilikautena oma pääoma oli ollut merkittävä ja kyseinen tilikausi oli ollut voitollinen ennen veroja.

202 Komission argumentti, jonka mukaan kantajan osakkeiden arvosta on vähennettävä niiden omaisuuserien arvo, jotka kantaja oli jo antanut vakuudeksi sille aiemmin myönnettyjen lainojen yhteydessä, ei voi horjuttaa tätä päätelmää. Ensinnäkin on huomattava, että kyse on sellaisesta uudesta perustelusta riidanalaisessa päätöksessä esitettyihin perusteluihin nähden, jolla ei sellaisenaan voida korjata kyseisessä päätöksessä todettuja puutteita (ks. edellä 194 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö). Toiseksi on joka tapauksessa todettava, ettei komissio selitä, miksi on osoitettava, että vakuudeksi annettujen kantajan omaisuuserien arvon ja pantiksi annettujen osakkeiden arvon välillä on näin läheinen yhteys. Kolmanneksi lainat, joihin liittyy tällaisia vakuuksia, on oletettavasti jo otettu huomioon riidanalaisen päätöksen 15 perustelukappaleessa esitetyissä kantajan talouden luvuissa, joihin komissio tukeutuu tehdessään kyseessä olevien osakkeiden arvoa koskevat päätelmänsä.

203 Näin ollen ja ilman, että kantajan muita argumentteja on tarpeen tutkia, kolmas kanneperuste on hyväksyttävä siltä osin kuin komission arviointi pantiksi annettujen kantajan osakkeiden arvosta perustuu aineelliseen paikkansapitämättömyyteen ja siinä on ilmeisiä virheitä.

204 Tämän päätelmän perusteella ja prosessiekonomian vuoksi ei ole tarpeen tutkia neljättä ja viidettä kanneperustetta eikä kuudennen kanneperusteen toista osaa, jotka koskevat arvioinnin myöhempää vaihetta ja joissa oletetaan, että riidanalaisen takauksen ominaispiirteet on todettu asianmukaisesti.

205 Vaikka kolmannesta valitusperusteesta ilmenee, että se koskee ainoastaan kyseessä olevan tukitoimenpiteen määrän laskentaa eikä itse kyseisen tuen olemassaoloa, on todettava samanaikaisesti, että se, että komission arviointi IVF:lle tarjotun vastatakauksen arvosta, sellaisena kuin unionin yleinen tuomioistuin on sen todennut, on ilmeisen virheellinen, voi vaikuttaa kyseessä olevan toimenpiteen luonnehtimiseen valtiontueksi etua koskevan edellytyksen kannalta. Ei näet voida sulkea pois sitä, että kun komissio tutkii uudelleen tarjotun vastatakauksen arvon, se joutuu arvioimaan uudelleen sitä, onko toimenpide 4 luonteeltaan valtiontukea. Tältä osin pantiksi annettujen kantajan osakkeiden arvon määrittäminen on riidanalaisen päätöksen yleisen rakenteen kannalta olennaisen tärkeää (ks. analogisesti tuomio 15.6.2005, Corsica Ferries France v. komissio, T-349/03, EU:T:2005:221, 319 ja 320 kohta).

206 Riidanalainen päätös on näin ollen kumottava siltä osin kuin se koskee kantajalle myönnettyjä toimenpiteitä 1 ja 4.

Oikeudenkäyntikulut

207 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut, unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien, kantajan vaatimusten mukaisesti.

208 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Espanjan kuningaskunta vastaa siis omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valtiontuesta SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), jonka Espanja on toteuttanut Valencia Club de Fútbol, SADin, Hércules Club de Fútbol, SADin ja Elche Club de Fútbol, SADin hyväksi, 4.7.2016 annettu komission päätös (EU) 2017/365 kumotaan Valencia Club de Fútbol, SADia koskevilta osin.

2) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Valencia Club de Fútbolin oikeudenkäyntikulut unionin yleisessä tuomioistuimessa käydystä välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

3) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä maaliskuuta 2020.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asian tausta 2

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset 3

Oikeudellinen arviointi 4

Kanteen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin siinä viitataan liitteeseen A.2 4

Liitteessä A.2 esitetyn argumentaation tutkittavaksi ottaminen 5

Kahdeksannen kanneperusteen, joka perustuu perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämiseen, tutkittavaksi ottaminen 5

Asiakysymys 6

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu lähinnä edun luonnehdinnassa tehtyihin ilmeisiin arviointivirheisiin 7

– Ensimmäisen kanneperusteen ulottuvuus ja tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee toimenpidettä 4 7

– Ensimmäinen osa, joka koskee komission tekemää ilmeistä virhettä siltä osin kuin se on luonnehtinut kantajan vaikeuksissa olevaksi yritykseksi 8

– Toinen osa, jonka mukaan komissio on tehnyt ilmeisen virheen siltä osin kuin se on katsonut, että toimenpide 1 kattoi yli 80 prosenttia takaukseen liittyvästä lainasta 16

– Kolmas osa, jonka mukaan komissio on tehnyt ilmeisen virheen katsoessaan, ettei toimenpidettä 1 ollut myönnetty markkinahintaan 17

– Ensimmäistä kanneperustetta ja kumoamisen ulottuvuutta koskevat päätelmät 21

Kuudes kanneperuste, joka perustuu väitetyn tuen saajan yksilöimisessä tehtyyn virheeseen. 21

Toinen kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen väitettyjen tukien soveltuvuutta tutkittaessa 23

Kuudes valitusperuste, joka perustuu syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen 25

Kolmas kanneperuste, joka perustuu ilmeiseen arviointivirheeseen tuen määrän laskennassa 27

Oikeudenkäyntikulut 30